

І V

О С Т А Ї Ш П Р И Л О З И
(о б о р ц и м а Б р и г а д е)

НАРОДНИ ХЕРОЈИ¹

МАГЛАЈЛИВ Сулејмана ШЕФКЕТ, рођен 21. IV 1912. године у Бањој Луци. По занимању је стројобравар. Члан СКОЈ-а од јуна 1931. године, а члан КПЈ годину дана касније. По формирању окружног комитета КПЈ за Подгрмеч постаје његов секретар, а 1942. године постаје члан Обласног комитета за Босанску Крајину. Био је већник ЗАВНОБиХА. За народно? хероја проглашен је 21. XI 1953. године.

¹ Са фотографијама седам народних хероја, који су се већи дио НОР-а борили у редовима Првог крајишког НОП одреда и Шесте бригаде, Редакција је одлучила да уврсти и фотографије хероја: Шефкета Маглајића — првог секретара Окружног комитета КПЈ у Подгрмечу, Косте Боснића који је око пола године био члан Политодјела Бригаде, а затим отишао за члана Обласног комитета СКОЈ-а за Босанску Крајину и на тој дужности погинуо, Личине Милана, једног од истакнутих организатора устанка у Подгрмечу који је са дужности командира чете у Првом крајишком НОП одреду отишао на дужност у оперативни штаб за Босанску крајину, гдје је погинуо и Петра Шкундрића, популарног «ОхМандира» и организатора устанка у Подгрмечу чије име је носио Први батаљон Шесте бригаде, а који је погинуо још прије формирања Првог крајишког НОП одреда. Редакција је оцијенила да су настанак и борбени пут Шесте бригаде нераскидиво везани за имена и дјела и ових другова.

*БОГУНОВИЋ Илије УРОШ—РОЦА,
Рођен 15. децембра 1914. год. у Дрва-
ру. По занимању машинбравар. У
рату је био на дужностима: помоћ-
ник политинког комесара 6. бригаде,
затим њен ратни командант, па за-
мјеник команданта 4. и 10. дивизије.
За Народног хероја проглашен је 27.
новембра 1953. год.*

*БОСНИЋ Пере КОСТА, рођен 21. I
1923. год. у с. Подови код Дрвара. По
занимању металско-фрезерски рад-
ник. У КПЈ од јесени 1941. год. Јед-
но вријеме током рата био је у 6.
бригади као члан политодола. Поги-
нуо је 2. маја 1944. године. За на-
родног хероја проглашен је 20. XII
1951. год.*

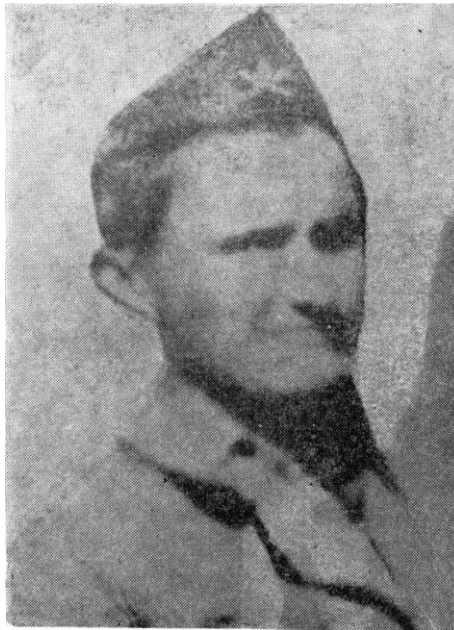

БРКИВ Данила РАДЕ, рођен 19. XI 1913. у с. Јелашиновци код Санског Моста. По занимању радник. У КПЈ од маја 1942. год. Током рата био је на дужностима: командант батаљона у Подгумечком одреду; Шестој бригади, замјеник команданта 6. крајишке бригаде, затим командант 7. крајишке бригаде. За Народ-ног хероја проглашен је 21. XI 1953. год.

ВЕЈИНОВИЋ Јована МИРКО, рођен 1920. у с. Мала Крупска Рујишка. Завршио је пољопривредну школу. Члан КПЈ од 1942. године. Погинуо је као командант батаљона у 6. бри-гади децембра 1944. године у борби око Бусоваче код Травника. Наро-ни херој од 21. XI 1953. године.

ГАВРАН Миле ДУШАН, рођен 1922. године у с. Горњи Будељ г/сод Санице. Завршио је подофицирску школу. Од априла 1942. године члан је КПЈ. У рату је био на дужности командира чете коју је предводио у нападу на Сански Мост, децембра 1942. године када је и погинуо. За народног хероја проглашен је 27. XI 1953. године.

КОШУТИН ДУШАН, рођен 1912. год. у Горњој Суваји код Босанске Крупе. У рату је био командант батаљона којег је предводио у борби око Зенице г/сада је и погинуо 4. I 1945. године. За народног хероја проглашен је 1. II 1946. године.

КУКОЉ Тоде ЦВИЈО, рођен 10. IV 1917. у с. Отиш код Санског Моста. По занимању шумски радник. Члан КПЈ од јануара 1942. године. Погинуо је 22. марта 1944. године као командир нете. За народног хероја проглашен је 27. XI 1953. године.

ЛИЧИНА Боривоја МИЛАН, рођен 1917. године у с. Прва Чађавица код Босанског Новог. Завршио је тргованку академију, запонео је даље школовање високу школу економске комерцијале. Члан је КПЈ од октобра 1941. Погинуо је 1. априла 1942. године на дужности у Оперативном штабу одреда у с. Јошавци у централној Босни. За Народног хероја проглашен је 24. VII 1953. године.

ММЉЕВИН МИЛАН—МИЛАНЧИЋ, рођен 15. VIII 1909. у с. Јелашиновци код Санског Моста. Јула 1942. године постаје члан КПЈ. У рату је био на дужностима: Командант Подгрмечког одреда, 8. и 6. крајишке бригаде. За народног хероја проглашен је 20. XII 1951. године.

ШКУНДРИЋ Симе ПЕТАР, рођен 11. марта 1913. год. у сл. Торњи Будаљ код Санице, завршио је ваздухопловну школу као радио телеграфиста. Погинуо је 1. X 1941. год. у борби за Будимлић Јапру, као командир чете. За народног хероја проглашен је 26. VII 1945. године.

ПРВИ КОМАНДАНТ БРИГАДЕ

Дуг је животни иут Милорада Мијатовића, а о њему је овдје ријеч. Први командант Шесте крајишке НОУ бригаде. Предратни револуционар, ратник од првих устаничких дана и један од организатора оружаног устанка, командант више крајцшких јединица, истакнути радник у послијератној обнови земље, започео је свој животни пут у Рогатици 1. августа 1909. године. Напустио је он Рогатицу да би стигао у Ваљево и завршио Средњу пољопривредну школу 1930. године, одслужио војни рок у Школи за резервне официре и кренуо да зарађује свој хлеб као пољопривредни техничар у разним среским мјестима Босне и Херцеговине.

Најприје у Дунавској станици у Љубушком, гдје се истакао као активни борац против експлоатације садиоца дувана и дуванских радника који га бирају за предсједника своје синдикалне подружнице. Ускоро је одатле премјештен у Босански Шамац. Ту се, у борби за права радника, сусреће са познатим револуционаром и борцем за радничка права, Митром Трифуновићем Учом, око којег су се тада окупљали напредни омладинци и сви они који су слободарски мислили и осјећали. За вријеме службовања у Босанском Шамцу, понекада одлази послом у Сарајево, гдје се сусреће и са другим радничким борцем и револуционаром, Буром Пуцаром-Старим. Сусрети са овом двојицом револуционара учвршћују Милорада на његовом револуционарном путу и опредјељењу.

Од 1939. године па све до устанка, Милорад ради као пољопривредни референт у срезу Босански Нови, гдје се повезао са припадницима напредног радничког покрета, помаже штрајкачки покрет запослених у Гипсари у Благају гдје му супруга ради као учитељица и одакле он сваког јутра одлази на посао у Босански Нови. Ту у Благају кандидован је од босанско-новске партијске организације за кандидата КП, да би у првим устаничким данима 1941. године био примљен у Партију.

Усташке власти су пратиле у тим данима кретање свих комуниста и „сумњивих“ лица, па је под том присмотром био и Милорад. Срећом, партијска организација је одлучила да се приће припреми организовања оружаног устанка и да се формира партизански одред на козарском терену, гдје се већ налазио Јосип Мажар — Шоша као војни партијски делегат. Одлучено је било да Милорад постане командир те прве војне партизанске јединице на том терену. Са пуном одговорношћу и војничком спремношћу, Милорад се прихватио одмах тога задатка, напустио своје „радно мјесто“, како је причао, „пољопривредног референта“ и прихватио се пушке и војног старјешине првој групи бораца на томе терену. Заједно са Шошом, већ првих дана припрема и успјешно изводи прву акцију на рудник Љешљани. У томе нападу, поред бораца који су се већ раније окупили под његову команду у селу Сводна, нашао се и велики број устаника из свих околних села. Већ тада, у тој првој партизанској акцији, Милорад је, својом личном храброшћу и умјешношћу у командовању, стекао повјерење устаника. Ови су му се у току припрема за на-

пад, у току самога папада, а погоову доцније, обраћали као правом војном старјешии извршавајући сва његова наређења.

У тим првим устаничким данима, Милорад је боље и брже од свих схватао да се стихијност устанка мора што брже савладати, а снага маса корисно усмјерити стварањем што прије организоване и дисциплиноване војне јединице. Одмах после успешне акције на рудник Љешљане, а у споразуму са Шошом, од наоружаних бораца формирана је прва чета подијељена у водове и десетине са одређеним старјешинама. Баш онако како је то Милорад научио у Школи за резервне официре.

За разлику од осталих устаничких сектора који су формирани на Козари, Милорадова чета није водила фронталну борбу, него је, као организована војна партизанска јединица, у засједама дочекивала непријатеља и појављивала се тамо гдје је непријатељ најмање очекивао, те му је тако задавала изненадне ударце.

Одлуком Штаба Одрета, а октобра те 1941. године, Билорад је постављен за командира Пете чете са дејством према Босанској Градишци и Лијевче пољу. У Чету стижу нови млади борци који немају ни оно основно војничко образовање. Милорад се, уз бројне акције које је изводила Чета, свим својим војничким знањем окреће ка војничком ратничком оспособљавању младих бораца, уносећи све више дисциплину у Чету. Та Чета у успјешној и веома значајној акцији партизана Козаре на непријатељско упориште на Мраковици у потпуности извршава свој задатак. После те акције Милорад је постављен за команданта Трећег батаљона Другог крајишког (козарског) одреда. На тој дужности остаје веома кратко, јер је одлуком Оперативног штаба за Босанску Крајину одређен за команданта Првог крајишког (подгрмечког) партизанског одреда.

Не треба ни говорити како му је тешко пао растанак са борцима Козаре са којима је започео своје партизанско ратовање, али је веома дисциплиновано, како је извршавао и све раније задатке и наређења, кренуо на нови и одговорнији задатак. Нашао се он већ у јануару 1942. године на великом збору у селу Јелашиновци, гдје га је др Младен Стојановић представио народу и борцима Подгрмеча као новог команданта Одрета. Ту на збору Милорад је говорио народу и борцима о успјешним борбама партизана Козаре, описао им је своју прву борбену акцију и велику побједу на Мраковици. Сам је после причао како је са неком тремом, у присуству Младеновом, тешко говорио, али да је осјетио да се код народа „пале срца“ од његових прича о подвизима бораца Козаре, па је успјешно завршио свој први говор на Подгрмечу.

Већ концем јануара, одржана је прва конференција војних и политичких руководиоца Првог крајишког одреда. На конференцији је иступио Милорад са рефератом о начину партизанског ратовања, гдје је изнио своја искуства и своја виђења вођења партизанског начина ратовања. Непун мјесец дана касније присуствовао је иартијској конференцији у Скендер Вакуфу, гдје, се, поред осталог, и шире упознао са војно-политичком ситуацијом у Босанској Крајини и оним најважнијим питањима која су стајала пред народноослободилачким покретом.

Прва значајнија акција Првог крајишког НОП одреда, под Милорадовом командом, изведена је на непријатељско упориште Будимлић Јапру 14. марта 1942. године. Успјешност те акције са малим губицима

била је велико охрабрење за борце и народ Подгрмеча. Послије тога слиједиле су свакодневне акције бораца кроз засједе и дочекивања непријатеља који је из околних гарнизона (Бихаћа, Босанске Крупе, Отоке, Босанског Новог, Приједора, Љубије, Санског Моста и Кључа) покушавао да продре на слободну територију коју је чувао и бранио Први крајишки одред.

Кроз те бројне партизанске акције израстали су ратици и командни састав Одред заједно и под командом Милорада Мијатовића. Једна од највећих и најкрупнијих акција коју је у томе времену извео Одред у заједници са Другим крајишким одредом, био је напад на Приједор и успјешно ослобођење овога града. Занедно са Шошом, Милорад је разрадио план акције и уз сарадњу цјелокупног командног кадра Одред успјешно извео једну од највећих дотадањих акција на непријатељски гарнизон у Босанској Крајини.

Када је наредбом Врховног штаба Први крајишки одред преименован у Шесту крајишку НОУ бригаду, Милорад је постао њен први командант. Отада је успјешно водио Бригаду кроз све њене борбене акције које је са осталим јединицама водила на терену Босанске Крајине: ослобођење Бихаћа, Босанске Крупе, Отоке, рушење линије Сухача — Стари Мајдан — Брајића Таван — Дједовача, те мање успјешног напада на Сански Мост. Командујући Бригадом у тим акцијама увијек се налазио тамо гдје је било најпотребније. Био је већ познат по својим кратком и јасним наређењима. Својим одлучним држањем и војно-политичким искуством, личном храброшћу и другарским опхођењем са војним и политичким руководиоцима, те брижним односом према борцима, стекао је велики углед и поштовање бораца и народа Подгрмеча. Бригадом је успјешно командовао у току четврте непријатељске офанзиве, када је, почетком фебруара мјесеца 1943. године разријешен те дужности да би био упућен за команданта новоформиране Десете крајишке НОУ дивизије, која је дејствовала на терену Мркоњић Града, Јајца, Купреса, Гламоча, Бугојна и даље у долини Врбаса, Раме и Неретве.

У новим условима, са новим борцима и новим командним кадрам, ова је дивизија: одреди (Рибнички, Гламочко-ливањски, Купрешко-јањски, Травнички и бројни други који су дејствовали на тој територији) и бригаде (Седма, Девета и Тринаеста) нападала и сачекивала непријатеља на комуникацијама у долини Врбаса, Лашве, Босне, Неретве и Раме и успјешно извршавала своје задатке.

Краће вријеме Милорад је вршио дужност у Штабу Петог корпуса, да би се поново, пред крај рата, вратио на дужност команданта Десете дивизије.

Као војни руководиоца и ратник, Милорад је иза себе оставио видни траг и успјешно извршавао све повјерене му задатке. Не желећи да последице ослобођења земље и даље остане на војној дужности, затражио је концем 1947. године да буде враћен својој професији коју је волио, тј. да поново постане пољопривредни референт. Тада је говорио својим друговима да је он баш као босанска коза са малим задовољан, да сви треба да се врате оним пословима којима су се бавили и прије рата. Његовом захтјеву је удовољено. Вратио се пољопривреди, па је у прво вријеме био постављен за директора Хан Пијеска, великог и пространог планинског имања, гдје је било предвиђено да се, у случају напада на

нашу земљу у вријеме иријетњи Стаљина и Информбироа, смјести руководство одбране земље. Милорад је био баш као тражен за такву дужност на томе терену и у томе времену. Волио је шуму, плаииске пашњаке и велика стада оваца, говеда и коња која су се кретала и размножавала на том имању, волио је лов и дивљач која се кретала по тим великим просторима. На тој дужности, а и на свим доцнијим које је прихватио и извршавао у области пољопривреде, био је исто онако одговоран као и на дужностима које је вршио у току НОР-а.

Био је Милорад Мијатовић истински народни човјек. Брзо је успостављао пријатељство са људима — борцима и народом — са својим сарадницима. У друштву је знао да нађе прикладан виц, да примјени у разговору неку шаливу анегдоту, да у друштву унесе ново расположење баш онда када је то у томе моменту значило стављање мелема на рану. Иа туђој несрећи никада није градио своју срећу. Баш такве је људе волио и окупљао око себе и у рату и у миру. Своје велико животно искуство, зналачки је преносио на млађе. Борцима је волио у рату да каже да се побједа у овом рату неће завршити као оно побједа њихових очева у прошлости рату када су они који су били у позадини по завршетку рата командовали „налево круг“, па су се они нашли на челу, а прави ратници на зачељу.

Био је велики заљубљених лова на дивље звијери. Таквога заљубљеника тешко је било наћи и у послеријатном животу. У току НОР-а, а у послеријатном времену и да не говоримо, тражио је прилику да лови, да иде по трагу звијери, да тражи њихове зимске логоре, да пуца из пиштоља на јастреба на грани или у лету. Кад је демобилисан и када је отишао са дужности директора Хан Пијеска, једина му је жеља била да постане организатор, и руководиоца босанско-херцеговачких ловишта. Та му се жеља испунила тек негдје пред крај његовог радног вијека.

За Милорада се са пуно истине може рећи да све оно што је било људско није му било страно. Спадао је међу оне крајишке ратнике којима је сваки аскетизам био стран.

Због свих тих његових особина, другови су га много вољели, а жене су га често и веома радо примале у друштво.

За своје ратне заслуге и дугогодишњи успјешан рад у миру, Милорад је одликован: Орденом за храброст, Орденом партизанске звијезде, Орденом братства и јединства, Орденом заслуга за народ и Орденом републике. Носилац је Партизанске споменице 1941. године и других друштвених признања и одликовања. Биран је за члана Савета републике Босне и Херцеговине.

Изненада је умро у Травнику 16. јуна 1984. године, а сахрањен је са свима почастима 21. јуна на Новом гробљу у Сарајеву.

Мориц Јтеви

НАШ РАТНИ ДРУГ ПЕТАР ВОЈНОВИЕ

Кроз читав животни вијек човјек стиче познанства и утврђује пријатељства. Могао бих потврдити да никад нисам имао толико добрих, драгих и правих пријатеља као у иародиоослободилачком рату. Прија-

тељства и другарства која сам имао у рату остала су најјача, неизбрисива и она, рекао бих, права. Сигуран сам, не мора да дође до рата, па да човјек има провјерене пријатеље. Како би то наопако било кад би се пријатељи само кроз ратно другарство потврђивали. Мислим да је ово моје искуство само потврда да се прави и добри другови познају у невољама, тешким искушењима и у часовима кад једни другима пружају руку и исказују пажњу у најтежим тренуцима живота, кад се на тим тешкоћама провјеравају и наочиглед освједочавају о истинском пријатељству. Један од таквих је наш ратни друг Петар Војновић, поручник бавше Југословенске војске, Подгрмечлија из познате и честите породице Војновића, у живописном селу Слатини (срез Сански Мост) тик легендарне и нама драге планине Грмеч.

Доласком њемачко-италијанских окупатора и усташа после априлског слома бивше Југословенске војске, ситуација у Босанској Крајини иа и у срезovima: Босански Нови, Босанска Крупа и Сански Мост (Подгрмеч) била је политички иаелектрисаиа, пуна набоја, брига за голи живот појединаца и породица, за имовину, пуна иеизвијесности и страхова за будућност. Настала су у то вријеме размишљања и наслућивања међу људима, иослије силне хајке и пријетњи усташа Србима и Јеврејима — може ли се, у обезг.дављеној држави, уопште одољети сили и злу које су их снашле и да ли ће се било шта ефикасно предузети? Ионако, већ од раније затровани међунационални односи тек су се тада разбуктавали, и кошко год смо предосјећали и знали то стање, сматрајући да познајемо политичке прилике, били смо сваки даном демантовани и нисмо могли ни претпоставити — да се до таквих нискости односи међу људима могу довести. "Тсташама није требало много времена да регрутују из редова муслиманског и хрватског становништва највећи људски олош — који ће отпочети са покољима српског народа. Требало је само дати миг.

У Босанском Новом и Босанској Крупи, а дијелом и у Санском Мосту — били су комунисти који су преко одређених другова из села преносили поруке шта се треба радити у припремама за оружане акције иротив њемачко-италијанских окупатора и усташа. На селима, уколико је у њима било оних који су се изјашњавали за оружану борбу, прихватили су поруке и организовали рад. Очекивало се и прихватало се само оно што се сматрало да је спасоносно — па чак и више него се могло претпоставити. Тако је иницијатива за припреме и организацију оружаных акција потекла из градова. Међутим, оружана револуција лоцирала се у села, а не у градове. Тамо је опћенародним устанком отпочела, и тамо се развијала.

За име Петра Војновића чуо сам одмах у првим данима устанка. Сјећам се добро, чим сам стигао у Велику Рујишку 12. августа 1941. године. О њему ми је највише причао Милан Јичина, али и други другови са којима сам се у то вријеме срео. Прочитао сам тих дана и проглас који је био упућен устаницима и народу, а потписан од Петра Југовића (Војновића). Само насловљавање у прогласу ме збуњивало, али је садржај остављао утисак зрелог војног руководиоца, који је схватио важност сређивања стања у устаничким редовима и селима и који приступа окупљању и сређивању устаничких снага на подручјима босанско-крупског, босанско-новског и дијелом санског среза.

Петар Војновић, уз имена Петра и Михајла Шкундрића, Милана Личипу, Симу Бјелајца, Мићу Давидовића, Миланчића Миљевића, Борћу и Воју Ступара и Буру Рашету, један је од најистакнутијих личности устаничког Подгрмеча. Има велики број оних, из првих дана устанка, који су заслужни да се помену њихова имена. Међутим, у том заиста бројном одабиру име Петра Војновића као организатора борбе и човјека који се прихватио дужности команданта Одрета већ у првим данима оружане борбе, који прихвата и опредјељује се за основне постулате народноослободилачке борбе, може да се каже да је он заузимао мјесто првог човјека Подгрмечког устанка и био један од вођа свога родног краја. Као такав, он ће се борити и читавог свог живота потврђивати на свим дужностима које је имао и које су му повјераване.

На чело првих одрета Крупа — Сана дошао је на оригиналан начин и као личност некад из давних времена сељачких буна и устанака. Тражећи ослона у знаном и умјешном војном руководиоцу, сељаци више подгрмечких села одабрали су њега да им он буде на челу устаничких јединица. Зато су, када су дознали да се Петар налази у затвору усташке жандармерије у Будимлић Јапри — похитали у град да избаве свог команданта из усташких канџи. Веће части, већег признања и повјерења у то тмурно и конфузно цоба није могло да буде исказано него када је преко стотину сељака из неколико села (родног мјеста Слатине, Липника, Хадроваца, Дугих Њива и Мајкић Јапре) сјурило, наоружано шта је ко имао при себи и ослободило Петра из жандармеријског затвора, рекавши му у један глас: „Ти нас води и Ти ћеш нам бити командант. Ти ћеш нас водити у битке против усташа и упућивати како треба да ратујемо. Ни за што више нема чекања. Наши су ослободили Дрвар." А Петар, радостан што се спасио усташког пакла, изненађен и охрабрен овим подвигом сељака, здушно је примио срцу оно што су они од њега тражили. Читавог се рата, и не само рата, одуживао се својим горштацима цијењећи њихово неограничено повјерење. Ја заправо не знам, да ли је у нашој Босанској Крајини, био још и један овакав случај — да су сељаци неколико села јуришали на непријатељски затвор, да би себи ослободили и изабрали команданта који ће их одмах водити у битке.

Све је ово мени Петар испричао кад сам се 21. и 22. августа срео с њим у кући лргара Новаковића у Мајкић Јапри и у Штабу Одрета Крупа — Сана у Сухопољу под Грмечом — недалеко од ове куће. Имао сам прилику да и од других другова чујем за овај догађај. Он ће према мени (незнанцу) само за тренутак заузети резервисан став — јер су ми у Одреду М. Јапра — Стојан Долинар и Стојан Макић 21. августа у јутро кад сам тамо стигао преко Слатине и Липника, одузели пиштољ и бомбе и спровели ме у Штаб по устанику Кости Мајкићу из М. Јапре, који је био наоружан ловачком пушком. Коста је посебно носио писмо за Петра. Након кратког упознавања, нашли смо заједничку ријеч о свему што треба даље радити у развоју оружане борбе и политичке активности на Подгрмечу. Никад то нисам до сада написао, а сада желим да потврдим да је Петар Војновић, без резерве, одмах у току разговора прихватио све оно што сам му ја у вези оружане борбе испред ПКЈ изнио. Изјавио је: „Драго ми је да си дошао и сада ћемо заједно водити борбу до побједе. Учинићу све са своје стране што могу и што знам да се успјешно боримо

против пепријатеља, а ви ми политички помозите код народа и бораца да они схвате значај наше борбе."

Неки који нису боље познавали Петра сем само да је официр бивше Југословенске војске, која је срамно, због издаје, капигулирала у априлском рату, гледали су у њему оно што он није никад у животу, па ни у том рату био, нити оно што би се око тог чина издаје било шта поистовјећивало. Таква зазирања макар су од појединаца постојала, нису имала никаквог основа. За разлику од многих официра бивше Југословенске војске, Петар Војновић и у априлском рату показао се сином свога народа и истинским патриотом. Налазећи се са својим Одредом према мађарској граници, Петар ће код Србобрана дочекати колону непријатеља, напасти их и уништити 2 мађарска тенка. Ни онда, када је у наставку те борбе био опкољен од њемачких и мађарских фашиста код Петроварадина, Петар се није предавао, иако су то други официри чинили. Ои је два дана пружао жилав отпор до посљедњег метка, док коначно није био заробљен. Као заробљеник, Петар ће приликом превоза за Сегедин искочити из воза и доћи у своју Слатину. Ставови појединаца према Петру као бившем југословенском официру, нису у њему стварали неспокојство и двоумљење. Ипак, мора се бар сада признати, чинило је одређене тешкоће у раду (командовању). Док су појединци са лијева правили такве примједбе — било је опет појединаца који су му из потаје замјерали да не слуша краљево наређење и да је он изневјерио краља. Као да краљ није изневјерио и све родољубиве официре и свој народ кад се определио за четника Држу Михајловића, а који се у борби против партизана везао и ујединио са највећим непријатељима српског и свих народа Југославије.

Све се то повремено дешавало, односно догађало до оног дана када је Петар, на основу одлуке Окружног комитета КПЈ за Подгрмеч, примљен за члана КПЈ у љето 1942. године. Пријем у Партију, ои је схватио и прихватио то повјерење са великом радошћу, али и још већом одговорношћу на иовјереном му командовању војним јединицама. То је означавало један од преломних тренутака у његовом животу.

Био је то период кад се Петар налазио у пуној физичкој снази и животној зрелости. Од првих дана борбе он је био пун оптимизма који је преносио и на друге. Знао је да нам говори, сјећам се и сада, да „Грмеч не може никад бити од непријатеља освојен. Окупатор и усташе немају снага да га задрже у својим рукама." Објашњавао је изванредан војно-географски положај Грмеча (Подгрмеча), а поред тога и чињеницу да се народноослободилачки рат разбуктао свуда по Југославији, а да Нијемци, Италијани и њихови квислинзи крваре у СССР-у. Он је већ тада, у првим данима борбе, оцијенио да ће Подгрмеч одитрати изванредну улогу у НОР-у, Боримо се већ тада за изградњу болница, војних магацина, сакупљање жита и организацију ратне базе у Грмеч планини за трајно вођење рата.

Иако се до устанка Петар највише бавио војним иозивом, — он се врло брзо уклопио у политичке активности и кретања, али на особен начин. Достојанствен без снисходљивости и озбиљан, он је правилно могао и знао да оцијени снагу народа из којег је изникао и са њим проживио читав животни вијек. Никад се он није одвајао од свог краја, гнијезда из којег се одњихао у свијет по војним школама и службовањим-

ма, да би најзад, у том свом крају, отиочео битку живота — свог живота и живота свих људи које је Павелић осудио да морају неминовно да несагану са лица земље — да буду уништени. Схватио је да то не може да буде борба само српског народа, већ да се морамо усмјерити свим снагама и политичким умијећем ирема муслиманском и хрватском народу. Сви заједно, и једино тако, можемо извојевати иобједу. Та његова схватања и то што је он говорио, могу се видјети и из његових наредби и наређења којим се заводи ред, дисциплина, неприкосновесност имовине људи, а против сваке пљачке; поштивањем личности и против свих самовољних убистава, против изгредника и још много тога. Био је у пуном увјерењу да се пobjеда не може постићи само оружјем, него и политичким средствима. Нико га није требао увјеравати да све те сложене проблеме оружане борбе, могу само да успјешно изведу комунисти. Он је у то од првог дана био чврсто убијећен.

Огромне су заслуге Петра Војновића за организацију оружаних одреда устанка и даљу организацију војних јединица како су то изискивале потребе развоја наших оружаних јединица. Свугдје гдје се налазио, он је увијек радио пуном снагом и умјешношћу и преносио то своје знање и на друге. А Партија је повјеравала Петру веома одговорне дужности.

Иако је Подгрмеч био опкољен и „опсједнут“ са више непријатељских гарнизона и са наоружаним људима у појединим муслиманским и хрватским селима, Команда одреда Крупа — Сана, са Петром Војновићем на челу, успјешно је организовала одбарну. одолијевање свакодневним испадима на слободна подгрмечка села. На тај начин спашавано је стаповништво и читав ослобоњени крај од неколико десетака села од уништења и масових злочина. Чињеница је да је преко 80% ослобоњених села Подгрмеча (а можда и више) у 1941. години остало непопаљено, а такво стање се и касније углавном одржавало. А како год су брањена српска села Подгрмеча од паљевина и пљачке, кажљавани су они који би самовољно палили куће у муслиманским селима (случај Каменграда).

Као оперативни официр Првог крајишког НОП одреда, Петар ће успјешно организовати блокаду Будимлић Јапре, у којој је око 3 мјесеца био опкољен (од конца децембра 1941. до 14. марта 1942. године) непријатељски гарнизон са 300 војника, у оно вријеме добро наоружаних. Послије успјешне блокаде, гарнизон је 14. марта потпуно ликвидираи.

Могао бих овдје навести низ примјера умјешности и зналачке припремљености оружаних акција, њиховом успјешном извођењу, без шаблона а по замисли и уз команду нашег Петра. Зна се, на примјер, да је акција на Босанску Крпу изведена 20. јуна 1942. године у којој је савладан непријатељски гарнизон од неколико стотина непријатељских војника уз само једног рањеног борца.

Био сам присутан у Штабу Првог одреда када је из Козаре стигао у априлу мјесецу Шоша Мажар са приједлогом напада на Приједор. Посматрао сам први сусрет тих двају команданата. Шошина плаховитост и искричење при сваком приједлогу и образложењу плана напада на град и Петрову мирну и одмјерену студију приједлога који су изношени. Са дужним уважавањем Петар се односио према Шоши, али је и Шоша уважавао Петрова логична запажања. Веома брзо два искусна ратника нашли су заједнички језик.

Борбе Шесте крајишке НОУ бригаде у четвртој офанзиви на Подгрмечу, које су на оригиналан партизански начин вођене против непријатељских снага, биле су у то вријеме примјер како се може парирати непријатељу и када је он у апсолутној премоћи у људству и наоружању, а да му се нанесу осјетни губици. Та борба остала је као примјер успешно зналачки вођених акција у НОР-у за садашње и будуће генерације војних руководилаца. Поред свих чланова Штаба Шесте крајишке НОУ бригаде који су дали свој прилог оваквом успјеху Бригаде у четвртој офанзиви, превасходно највише је томе допринијело вођење борби под руководством Петра Војновића.

Зато су Петру повјераване одговорне дужности замјеника а у току четврте офанзиве и команданта Шесте крајишке НОУ бригаде, а затим замјеника па потом команданта Четврте крајишке НОУ дивизије. Поменути Дивизија била је једна од најкомплетнијих и најбројнијих и по наоружању најјачих дивизија у НОР-у. То је била једна дивизија НОР-а којој је смотру извршио лично Врховни командант НОВ и ПОЈ, друг Тито, у Јасеници 7. јануара 1943. године. Славу наше борбе, под руководством Петра Војновића, пронијела је ова јединица широм Босанске Крајине, Босне и Херцеговине и кроз Хрватску све до Карловаца а иотом и Словенију. Дивизија је водила борбе против четника на Мањачи, око Гламоча, Босанског Грахова и на Динари. Она је учествовала у борбама за Сињ после капитулације Италије, затим Ливно, Сански Мост, Приједор, Травник, Какањ, Зеница, Бањалука у два наврата и многе друге градове и мјеста. Нарочито треба истаћи борбе ове Дивизије за Карловац и неке градове Словеније. Посебно треба истаћи да је Дивизија водила многе успјешне одбрамбене борбе против непријатељских снага, које су надирале према ослобођеној територији Босанске Крајине. Познате су борбе ове Дивизије код Приједора, Љубије у одбрани ослобођене територије Подгрмеча и Босанске Крајине. Оне су биле толико успјешне, да је Дивизија, под Петровим руководством, успјела одбранити град Сански Мост и ослобођену територију Подгрмеча од 20. октобра 1943. године па све до ослобођења. Шта је то значило за успјешан рад многих институција НОБ-е (Обласног НОО за Босанску Крајину, ЗАВНОБиХ-а, Главног одбора НОФ-а за Босанску Крајину, Обласног комитета КПЈ за Босанску Крајину, за изградњу и функционисање аеродрома код Санског Моста — преко којег је успостављена стална авионска веза са савезницима, изградњу погона, скупљање животних намирница и уопште материјалне базе НОР-а — не треба много ни напомињати.

Наш Петар, као искусан и истакнути ратник, генерал наше Армије, није напуштао војне јединице када је престао рат. Он је остао и даље на кормилу многих војних установа — све до пензионисања.

Куд год је овај прослављени крајишки командант ходио и гдје год се налазио, није заборављао свој родни крај, своју Слатину, из које је било 137 учесника у нашој Армији, од којих су били 25 носиоци „Партизанске сиоменице 1941“, а 34 његова друга, комшија и комшиница, иогинуло је у НОР-у. Он је прави занесењак свог краја. Подгрмеч је овог нашег кршног делију увијек ишчекивао и дочекивао раширених руку и отворена срца. Међутим, он ту своју љубав за родни крај није много испољавао ни ријечју ни неким вањским знацима. Али, знам* сигурно, насио ју је дубоко у себи — у свом јуначком срцу. Јер, колико год људи

мислиш да је Петар био само професионални војник — сигурно су остали у заблуди. Он је само по униформи, војничком држању и озбиљном изгледу то био. У души он је дубоко осјећао било свог краја, носио ту љубав у свом срцу и навраћао у родни крај кад му је било најтеже, али и кад је имао нешто радосно да саопшти. Дијелио је тај наш и Бранка Иогшћа „Радекић“ добро и зло, тугу и радост. Подијелио је са својим горшћацима све радости побједе и слободе коју смо извојевали прије 40 година.

А народ је ту љубав разумио и узвраћао у рату и послје ослобођења. Приликом одржавања Првог засједања ЗАВНОБиХ-а, Петар је постао вијећник. Касније је поново биран за вијећника Другог и Трећег засједања ЗАВНОБиХ-а. У јулу 1944. године постао је члан Обласног одбора НОФ-а за Босанску Крајину и учесник на Обласној партијској конференцији у Санском Мосту као и на конференцији за избор Главног одбора НОФ-а за Босну и Херцеговину. Приликом првог избора Среског НОО за Сански Мост, Петар је биран за члана Извршног одбора, у времену док се Дивизија налазила у Подгумчу. Послје рата, он ће бити биран и за народног посланика Савезне скупштине.

Без обзира на све изборне функције у органима власти и у политичким организацијама, а које су увијек нешто значиле и које су одржавале и одређени степен признања за рад и активност, Петар је био читавог послератног периода присутан на бројним политичким скуповима, конференцијама, зборовима и манифестацијама, а њега су људи радо жељели да виде и саслушају савјете и приједлоге. И шта има веће и значајније за револуционара, него се налазити и бити присутан у свим приликама у свом крају и са својим народом кроз читав живот. Посебно онда када је свима било најтеже. А Петар је то био кроз читав животни вијек, све до смрти и послје смрти.

Сви знамо, ми његови ратни другови, да је тако било!

Хајро Капетановић

МИХАЈЛО ШКУНДРИЋ — РАДНИК РЕВОЛУЦИОНАРА

Сем по својој епској ширини, силини замаха и величини побједе, наша револуција је позната и по томе што је откривала, надахњивала и из своје средине истицала најспособније борце који су стајали на чело народа у најтежим данима у његовој историји.

Међу те најистакнутије борце Босанске Крајине спада и Михајло Шкундрић, који се убрзо по избијању оружане борбе и народног устанка нашао међу својим народом у његовим најтежим данима, и читавог себе дао за његов спас, слободу до коначне побједе.

Рођен је 1907. године у Саници, ту гдје ријека Сана пресијеца и зауставља Грмеч. Био је најстарији од осморо дјеце у сиромашној породици Симе Шкундрића. Аустроугарска владавина и ратне године 1914—1918, сиромаштво породице, без услова за школовање, нагнало га је не само да се почне сам старати о свом описмењавању и образовању, него и да већ у својој петнаестој години почне да зарађује свој хлеб као дрвосјека у Грмечу. Брига о породици и млађој браћи и рад са грмечким дрво-

сјечама усађује у њега свијест о томе да у свијету истоје сиромашии и богати, и да једни са другима не могу живјети у миру. То га гони да почне сам да се школује и учи и приватно завршава основно и средње образовање.

У тежњи за новим сазнањима, из друштва грмечких дрвосјеча ире-лази у друштво жељезичара, прво на шумску жељезницу у Грмечу, а по-том на државну жељезницу која је из Приједора водила ка Срнетици, Дрвару и Јајцу. Радећи као кочничар, а затим као возовођа, у друштву жељезничких радника стиче нова сазнања и свијест о припадности рад-ничкој класи. Радећи на жељезници сусреће се са радницима који знају више и који дјелују већ као организовани борци за радничка права.

Осјећајући потребу за даљим усавршавањем и стручним образовањем, Михајло Шкундрић прелази у Главну дирекцију жељезница у Београд, а потом започиње рад на жељезничкој прузи Београд — Лапово. Послије завршеног једногодишњег стажа поново се враћа у свој родни крај и наставља рад на прузи Приједор — Дрвар — Јајце.

Класну свијест коју је стицао прво као грмечки дрвосјеча, а патим као жељезничар подобро је употпунио радећи на жељезници Београд — Лапово. Са таквом свијешћу враћа се у свој родни крај гдје постаје све активнији политички и синдикални радник на подручју Грмеча и Ср-нетице.

Стварањем првих организованих УРС-ових синдиката на подручју Грмеча и Срнетице тридесетих година, Михајло је биран у прва синди-кална руководства. Одговоран и дисциплинован као радник и жељезнич-ки службеник, образованији од осталих, постаје вољен и цијењен од сво-јих другова и уважаван од својих претпостављених. Носећи из свога ро-дитељског дома љубав за човјека, вјерујући у поштење и правду, свуда је те особине преносио и на све оне са којима је радио и са којима се дружио. Ни сам није знао колико ће му те дивне људске особине добро доћи у устаничким данима, кад је требало на сваком кораку показати од-лучност, дружељубље, самопријегор, борбеност и свеукупне људске вр-лине. Као таквог су га сви знали који су радили или се са њим дружили и међусобно везани на тој дугој ускотрачној прузи која је значила живот за њега и многе његове другове и њихове породице.

За Михајла је човјек био човјек без обзира на вјеру и националну припадност. И то је једна друга његова особина која га је одликовала и која ће у устаничким данима 1941. године имати готово одлучујућу улогу и значај за његово израстање у свестраног политичара и борбеног ратни-ка. Посебно у оним одлучујућим данима када је требало стварати брат-ство међу Србима, Муслиманима и Хрватима на санско-саничком подруч-ју и на читавом подгрмечу.

Устанички дани су открили све оне добре Михајлоеве особине због којих је био волзен и цијењен у свим срединама гдје се налазио, с ким се сусретао и са ким је сарађивао.

У тим предустаничким данима још је радио на жељезници. Са су-зама у очима и горчином у грлу посматрао је распадање бивше Југосло-вепске војске, бацање оружја, заробљавање војника од стране њемач-ког окупатора, дивљање усташких злочинаца и успостављање усташке власти. Впдио је Михајло веома добро да настају друга времена, и да то зло које је започело усташким дивљањем и убијањем невиног српског

становништва, уништавање читавих породица, пљачкање и одвођење у затвор, под изговором да се воде на кулук, неће на добро изаћи.

У њему се већ тада јавља мисао да би и сам могао да буде ухапшен без обзира на то што је знао да он и његови жељезничари много значе за усташку власт, да без њих пруга не може да ради. Убрзо је Михајло са великим бројем тих својих другова био ухапшен и поведен на неко стратиште, гдје је требало да буде убијен заједно са свим осталим друговима. Знао је шта га чека. Међутим, он се с' тим није помирио. Размишљао је о бјекству и у томе је успио. Успио је побјећи из воза са још неколико другова. Тако је избјегао судбину која му је била намијењена од стране усташа. Кроз њему знане шуме и стазе стигао је послјије бјекства у своју Саницу, гдје су на падинама Грмеча почели већ да се боре са оружјем у руци и дјелују устаничке групе, бранећи народ и села од усташких покоља и прогона. Већ тада је из Саничке долине било избјегло све српско становништво у Грмеч. Већ тада је Грмеч био пун збјегова избјеглог народа који је напуштањем својих домова остао без игдје ичега налазећи се у безизлазној ситуацији, нарочито оне породице чији су очеви, браћа и синови већ били поубијани у Саници, Кључу, Бравску, Санском Мосту.

Дошавши на саничко подручје, не само да се без икаквог оклијевања придружио устаницима, него се одмах прихвата организовања оружаног отпора усташким злочинцима и први почиње да уноси народно-ослободилачку свијест у редове првих бораца у томе крају. Још више, Михајло, у вријеме кад нема усташких најада, преузима на себе и другу дужност — помаже избјеглом народу да се среди и организује у збјеговима, организује преко старијих људи у избјегличким логорима снабдијевање избјеглог народа најнужнијим потребама за исхрану прикупљањем и изношењем из напуштених села и домова, извлачење и изгоњење стоке из напуштених села у Грмеч. Стиже он од Санице до Бравска, Јелашиновца и Паланке. Организује све одрасле да се заједнички брину једни о другима. Својим ангажовањем олакшавају живот једни другима и стварају колико-толико повољне услове живљења у ситуацији у којој су се нашли не својом кривицом. Посебну бригу показује према оним породицама које су остале без мушке главе, о онима чији су очеви, браћа и синови поубијани од стране усташа.

Као искусан и већ зрео човјек, који је знао више од многих других и видео даље од осталих устаника, организовао је изградњу привремених склоништа и надстрешница за избјегло становништво у грмечким збјеговима. Знао је да иза љета долази јесен са кишом и зима са снијегом. То сазнање уноси у народ и устанике повјерење да се ипак неко о њима брине, што их је и саме покретало на акцију. Таквим својим несебичним даноноћним ангажовањем са Милканом Срдићем, Буром Станивуковићем, Николом Данићем, Сергијем Тутушом и многим другима са подручја Санице, Јелашиновца, Бравска, Паланке и других, стварао је најнеопходније услове у збјеговима за какав-такав сношљив живот за старије и нејач. Таквим несебичним и зналачким радом у новим условима стицао је нова познанства, уносио мир међу узнемирени народ, вјеру да се издржи. Широм подручја Подгрмеча име Михајла Шкуидрића иостаје све иознатије. Тим више, што је његов млађи брат Петар, као бивши наредник у авијацији, а сада командант Јелашиновачког ге-

рилског одреда, од првог дана устанка успјешно, не само одбијао све усташке банде из Санице и Санског Моста, већ им је наносио и тешке губитке, заплијењивао оружје, наоружавао нове борце и штитио народ у зјеговима од даљег прогона усташа. Због свега тога је постајао легенда овог краја.

Оружани устанак у дрварско-петровачком крају, успјешно ослобођење Дрвара, оружани устанак на Козари и другим дијеловима Босанске Крајине и долазак на санско-саничко иодручје иартијских радника са подручја Дрвара: Пере Мораче, Јове Павића, те из Босанског Новог: Хајре капетановића, а касније и Младена Стојановића и Осмаиа Карабеговића са Козаре, све то развија снагу и даје подстрек за успјешнији даљи развој и јачање устаничких редова и успјешније пружање отпора усташким злочинцима. Све то Михајлу и његовим сарадницима даје нову снагу. И од њих стиже парола: „Смрт фашизму — Слобода народу“, парола о братству и јединству међу народима, између Муслимана, Хрвата и Срба, захтјеви да се све предузмe против освете, паљевина и пљачке при уласку устатника у муслиманска и хрваска села при извођењу борбених акција. Једном речју и овдје на терену гдје дјелује Михајло и његови другови, гдје устанике води његов брат Петар, стижу идеје и пароле НОР-а које постају саставни дио свијести бораца и устаника и на овоме подручју.

А дотле, Михајло Шкундрић, ношен инстинктом комунисте и класном свијешћу коју је почео стицати као петнаестогодишњи дрвосјеча, а доцније као радник на жељезници, и сам је уносио у свијест бораца мисао о народноослободилачкој борби. Морао је да води борбу против оних појединаца који су савјетовали да се треба покорити усташкој власти под изговором да је свака власт-власт и да јој се мора покоравати, па ако треба и прихватити и католичку вјеру. Морао је исто тако да се сунротставља оним појавама међу борцима устаницима који су били сиремни на осветничка понашања према муслиманском и хрватском становништву, да се упушта у пљачку при извођењу акција и.т.д.

И сада, кад су на санско-саничко иодручје почели стизати иартијски и политички радници, у Михајлу су видјели ратника и политичара који већ представља веома значајан ослонац НОБ-и, који је већ и сам много тога урадио како ваља и како је то поставила преда се Комунистичка партија. А баш та линија народноослободилачког покрета требала је Михајлу Шкундрићу више него икоме другоме, просто ради тога што су у њега биле уперене очи не само наоружаних устаника, него и народа у збјеговима и свих оних којима је пријетила опасност од усташког ножа. Од Михајла и његових најближих сарадника и најсвјеснијих бораца очекивала се ријеч охрабрења и ријеч надања.

У тим првим устаничким данима, једна од веома озбиљних тешкоћа била је та што се првих устаничких дана дигла кука и мотика, старо и младо, са некаквим мишљењем да ће се борба завршити за неколико дана, да неће бити тешко разбити усташку власт. Међутим, кад се у том масовном налету устаника наишло на снажан отпор усташа, многи устаници су се разбјежали. У борби су остајали само они најодлучнији који су показивали спремност да подносе све ратне тешкоће, као иго су били Миланчић Миљевић, Урош Кукољ, Чедо и Љубо Бркић, Буро Совиљ, Глиша Раца и још десетине храбрих, одважних и свјесних младих бораца устаника.

Кад су устаници у Јтушци Паланци заузели жандармеријску станицу, заплијенили нешто нушака, кренули су у правцу Каменграда и Санског Моста са много више сјекира, вила и мотика него пушака. Наишавши на снажан отпор усташа код Киска, разбјежали су се према Грмечу остављајући села око Паланке незаштићена. У тим и сличним случајевима, којих је било подоста у првим устаничким данима, Михајло је ишао од групе до групе устаника, одлазио у збјегове, прикупљао људе, храбрио их и враћао на положаје. Тако је и разбијену устаничку групу у Лушци Паланци, заједно са Бурином Предојевићем, прикупио и поново извео на положаје на Виторогу и тако спријечио да усташе дођу до напуштених села.

Михајло је прихватио свесрдно и без двоумљења нова сазнања о циљевима борбе, ширину народноослободилачког покрета, потребу укључивања у борбу свих оних којима је мила слобода, сазнања о томе да само у заједничкој борби свих вјера и нација може доћи до коначне побједе над страшним злом које се надвило над српским народом прије свега. Баш та линија живјела је истински у Михајлу, и њему није гребало да учи ту линију, него је та народноослободилачка линија нашла у Михајлу најбољег пропагандисту. То је допринијело да је Михајло међу првим устаницима на санско-саничком подручју и постао члан КПЈ већ крајем 1941. године, што је само потврдило његово политичко опредељење којег је он још давно усвојио као радник и синдикални руководица у предустанничком времену.

Познавајући Михајла још раније из рада на жељезници, поједини напредни Муслимани, његови другови и познаници из Санице и Санског Моста, преко Михајла траже везу са устаницима ради сарадње са устаничким покретом, па и излазак у редове устаника да се заједно са њима боре против заједничког непријатеља. Међу њима су били Смајил Џафић, Осман Карацић (Бобо) и његов брат (хоџа) из Санице, те из Санског Моста Хазим Билалбеговић, Хамо Чехајић, Расим Хрмалић и други. Међу првима су по тој вези у редове устаника изшли из Санског Моста Хазим Билалбеговић и Хамо Чехајић, а нешто касније и Скендер Куленовић и Хасан Кикић, обојица познати књижевници и публицисти. Тако су се стари добри односи Михајла са поштеним и напредним Муслиманима, са којима се сусретао за вријеме свог службовања на жељезници, сада троструко исплатили.

Долазак ових првих бораца и другова муслиманске националности на слободну територију у редове устаника, на простору гдје је дјеловао Михајло, имало је велико значење. Прво, српским побуњеним масама било је сада далеко лакше објашњавати борбу против усташа као слугу окупатора, и да сви Муслимани и Хрвати нису усташе, и друго, преко дјеловања ових другова првих Муслимана бораца и учесника у борби, Муслимани у долини ријека Сане и Санице сазнавали су да им од устаника не пријети никаква опасност уколико не учествују у усташким злодјелима. На тој линији Михајлов допринос је од неоцјењиве вриједности за успјех НОП-а на овом устаничком простору.

Михајлу је углед у народу непрекидно растао. Његова ријеч је веома радо слушана на свим зборовима и конференцијама које је већ у јесењим мјесецима 1941. године све више и масовније организовала партијска организација на томе терену. Томе је много допринијела и чиње-

ница да је његов брат Петар водио све успјешније борбене акције, да су нарастали устанички редови, да се све више долазило до знатне количине наоружања и наоружавања све већег броја бораца.

Кад је почетком октобра мјесеца 1941. године погинуо његов брат Петар, Партија је предложила, а борци и народ прихватили да Михајло преузме команду над устаничким одредом на санско-саничком подручју. Кад је концем новембра мјесеца 1941. године од Јелашиновачког и Паланског герилског одреда формирана Санска партизанска чета, Михајло је постао њен командир. Само мјесец дана касније, кад се устанак масовно развио на овом простору и снажно ојачале партизанске јединице, створени су услови да се формира, а потом је и формиран први партизански батаљон на подручју Подгрмеча. Од Михајлове Санске партизанске чете формирају се четири партизанске чете, а потом од тих чета настаје Сански партизански батаљон који носи име његова брата Петра: Сански партизански батаљон „Петар Шкундрић”. У састав овог Батаљона улази и Љубијско-приједорска партизанска чета, тако да Батаљон има у свом саставу пет партизанских чета од преко 600 бораца наоружаних свим врстама пјешадијског наоружања. Командант овог првог устаничког партизанског батаљона постаје Михајло Шкундрић. Кроз непрекидне борбе не само у одбрани слободне територије, него и у мањим и већим офанзивним акцијама и нападима на непријатељска упоришта, овај Батаљон, којим командује Михајло Шкундрић, израста у једну од најборбенијих партизанских јединица не само у Подгрмечу већ и на територији читаве Босанске Крајине.

Познавајући још од почетка устанка највећи број бораца и командног кадра, Михајло је знао да између њих бира оне најборбеније и најнапредније и да их уздиже за командире водова и чета, за политичке комесаре и замјенике. Такви ће кроз борбу израсти у веома способне руководеће кадрове и касније постати веома способни команданти батаљона и бригада, постати способни официри и генерали у нашој Армији у ратном и послијератном периоду.

Током 1942. године овај Батаљон, под командом Михајла Шкундрића и његових другова: Миланчића Миљевића, Раде Бркића, Бранка Медаревића, Душана Гаврана, Уроша Кукоља, Раде Ерцега и бројних других командира и политичких комесара, прославиће се у многим биткама у борби против непријатеља — усташа, Италијана, Нијемаца, четника и других непријатеља и квислинга окупатора. Познате су битке које је овај Батаљон сјајно извојевао, као што су ослобођење Будимлић Јапре, ослобођење Санице, ослобођење Приједора, затим битка на Бравску са Италијанима, нападу на Сански Мост и другдје. Посебна је лична заслуга Михајла као команданта Батаљона за успјешно изведени напад при ослобођењу Приједора кад је, у најтежем моменту борбе Батаљон остао без муниције, Михајло је прешао ријеку Сану, дошао у контакт са козачким партизанским јединицама, добио потребну муницију и дотурио је своје Батаљону у рејон Балтиних бара. То је омогућило да Батаљон успјешно изврши свој задатак и увелико придонесе успјешном завршетку битке за ослобођење Приједора.

Доласком пролетерских јединица и Врховног штаба у Босанску Крајину, на овој територији долази до даљег ширења слободне територије и нарастања партизанских јединица. Одлуком Врховног штаба ства-

рају се нове партизанске брнгаде и дивизије на територији Босанске Крајине. Тако нарасле партизанске јединице захтијевале су много организованију позадину, бољу организацију у снабдијевању војске и народа, већу сарадњу народноослободилачких одбора са војним установама и т.д. За извршавање ових задатака на слободној територији, стварају се нове војно-позадинске установе, војна подручја. Тако је за команданта првог Подгрмечког војног подручја одређен Михајло Шкундрић као једна од најпогоднијих личности за ту дужност. Испит за то положио је Михајло још у првим устаничким данима у бризи за народ у збјеговима и организовању њиховог живота при повратку у попаљена села, у организовању првих органа власти, успјешном вођењу Батаљона у борбеним акцијама.

Нови и веома одговорни задаци постављени су сада пред Михајла, који су се састојали у томе да се организује скупљање хране и одјеће за потребе војних јединица којих је сада био веома велик број, затим организовање складишта за смјештај и прикупљање резерви хране, изградња војних пекара, магацина, болница, радионица за израду обуће и одјеће за војску, мино-експлозивних средстава и оправку наоружања за потребе јединица. Још у јесењим данима 1941. године Михајло је осјетио шта је то све значило за успјешну борбу против непријатеља, па је сада кад је дошао за команданта Подручја све своје организаторске и војничке способности ставио у извршавање тих одговорних и за успјешност борбе веома значајних послова. Све је те задатке који су стајали пред Војним подручјем Михајло веома успјешно обавио, за што је добивао заслужена признања. На територији Подгрмечка тих јесењих дана 1942. године организовани су и бројни омладински војно-политички курсеви за обуку и оспособљавање омладинаца за борбене задатке. Значајну улогу у организовању и руковођењу тим курсевима имала је и Команда Војног подручја. На тим курсевима оспособљено је и упућено за попуну пролетерских и партизанских бригада преко 2.600 младих бораца, што је било веома значајно за попуну тих јединица из чијег је строја у свакодневним борбама избациван велики број бораца.

Поред организовања нижих територијалних војних команди, команди мјеста и релејних станица, Команда подручја је организовала и читав систем веза, курирских и релејних станица, телефонских централа и линија на читавој слободној територији Босанске Крајине. За успјешно извршавање свих тих задатака велика заслуга припада Михајлу Шкундрићу као команданту Подгрмечког војног подручја.

У данима трајања четврте непријатељске офанзиве почетком 1943. године, Команда подручја је организовала и читав систем веза, курирских и релејних станица, телефонских централа и линија на читавој слободној територији Босанске Крајине. За успјешно извршавање свих тих задатака велика заслуга припада Михајлу Шкундрићу као команданту Подгрмечког војног подручја.

У данима трајања четврте непријатељске офанзиве почетком 1943. године, Команда подручја, заједно са народноослободилачким одборима, предузима све мјере за склањање народа испред непријатељске најезде, склањање рањеника из сеоских болница и амбуланти у погодне пећине и склоњенија мјеста која су била неприступачна за непријатеља. Кад је офанзива прошла, кад су наше јединице поново овладале подгрмечкњм

простором, Михајло ионово организује прихват избјеглог становништва из завејаног и сњеговитог Грмеча, извлачење рањеника из пећина, њихов смјештај у неразрушене куће и организовање њиховог даљег лијечења. Поред тога, Михајло је као командант Подручја заједно са народноослободилачким одборима успјешно организовао прољетну сјетву на читавом подгрмечком подручју, чим су се за то створили потребни климатски услови, првих прољетних дана 1943. године.

Кад су, после четврте непријатељске офанзиве, наше партизанске бригаде и дивизије своја дејства пренијеле на ширу територију Босанске Крајине у долину ријеке Врбаса и Босне и напустиле слободну територију Подгрмеча, за одбрану те територије од непријатељских упада ствара се нови Подгрмечки партизански одред. Михајло Шкундрић представља најпогоднију личност да као командант води тај Одред. Он га је успјешно и водио све до одласка на нову дужност у Штаб Петог босанског корпуса, гдје је преузео дужност да руководи војно-позадинским јединицама и установама на цијелој територији Босанске Крајине. Један од основних задатака је пред њим стајао: организовање материјалне основе за потребе фронта, спремање, производња, прикупљање и допремање хране, одјеће и обуће за потребе војске на фронту, те организација друмског и жељезничког саобраћаја на слободној територији. И све друго што је било потребно за успјешно настављање и вођење борбе и што бржег ослобођења наше земље. На том веома одговорном задатку којег је веома успјешно обављао, остао је све до краја рата и ослобођења наше земље.

Веома познат као организатор и ратник, као прави народни човјек, познат не само код народа Подгрмеча, него и на цијелој територији Босанске Крајине, Михајло је изабран и за вјећника Првог и Другог засједања АВНОЈ-а одржаног 1942. у Бихаћу и 1943. године у Јајцу. Као такав учествује у доношењу веома значајних одлука које су имале пресудну улогу у стварању нове Југославије. Тако је Михајло Шкундрић успјешно положио испит не само као ратник, него и као, у народу Босанске Крајине и читаве Босне и Херцеговине, по добру познат политички радник и народни посланик Првог засједања Скупштине СНРЈ. Посљедњих година био је члан Савјета СР Босне и Херцеговине, на којој је функцији остао све до краја свога живота, када је 7. јануара 1980. године умро у Београду у чину пуковника ЈНА.

Прошао је Михајло Шкундрић један динамичан, трновит, али славан пут радника, комунисте и партизанског борца. На томе путу било је много препрека, напора и тешкоћа. Било је на томе путу и радости и задовољства. То га је и покретало да не само истраје до краја, него и да часно и веома одговорно извршава своје задатке који су му постављани или које је он сам себи постављао. Припадао је Михајло оним људима, борцима и комунистима који су се без икакве резерве и устезања предавали своме народу, својој радничкој класи и комунистичкој партији којој је припадао и вјерно служио пуних четрдесет година. За Михајла није било безизлазних ситуација које није могао савладати и из којих није видио излаз. Сваку дужност која му је повјеравана током НОР-а и у послјератном периоду обављао је веома успјешно и одговорно.

У цјелокупном том раду и у својим поступцима, био је веома одмерен, систематичан и сталожен. По природи био је више него скроман, тихе нарави и никад наметљив. Никад није истицао себе и своје заслу-

ге, мије се гурао у прве редове гдје се дијеле похвале и признања. Волио је људе/ своје сараднике а нарочито и посебно своје ратне другове. Са онима из првих устаничких дана никад није прекидао другарство и другарске везе. Суза му је увијек навирала на очи за другом кад се нашао у невољи. Као такав остаће незабораван за све оне којима је руководио, прије свега у оним тешким устаничким данима 1941. године, као и онима којима је руководио и сарађивао током НОР-а. Као радник, комуниста и борац произашао је из народа Подгрмеча и остао је цијелога свога живота дио тога народа.

Стево Ковачевић

НАША БОСА

Ониску, слабашну партизанку плаве косе, ведро и пријатног погледа, која је могла да има око 30 година, срео сам први пут пред крај 1942. године на једном састанку партијских секретара и политкомесара Четвртог батаљона. Учествовала је у дискусији. Запамтио сам то да је, у вези са питањем које је било на дневном реду, указивала на нека искуства из партијско-политичког рада у пролетерској бригади са којом је дошла у Босанску Крајину. Била је то Боса Цветић, члан Политодјела Шесте крајишке НОУ бригаде, која је на ту дужност дошла неколико дана раније заједно са Пајковић Милошем и Боснић Костом. Од тада, а нарочито од половине фебруара 1943. године, када сам дошао на дужност замјеника политкомесара и секретара Батаљонског бироа КП новоформираног Трећег батаљона, са другарицом Босом сам се често сретао.

Од политкомесара Димитрија Бајалице и других другова из Штаба Бригаде сазнали смо више о Босиној личности. За већину нас, по годинама и партијском стажу много млађе комунисте, било је пријатно сазнање да је Боса стари прекаљени борац револуционарног радничког покрета, да је члан Комунистичке партије Југославије још од 1935. године, да је била истакнути активист међу студентима Београдског универзитета и у напредном покрету жена Београда, да су је због револуционарне активности власти Краљевине Југославије прогањале, хапсиле и осуђивале. Од почетка народног устанка у Србији 1941. године, Боса се налазила у првим редовима бораца за слободу у Ваљевском партизанском одреду. Са Одредом је прешла Дрину, причала је почетком марта 1942. године, а затим послата у Другу пролетерску бригаду. Одатле је дошла у Политодјел наше Бригаде.

Поменути подаци које смо о Боси сазнали допринијели су да је старјешински и борачки састав, а нарочито партијско-политички руководиоци и комунисти Шесте бригаде прихвате са дужним поштовањем. Наиме, у почетку се није могло више очекивати од стране велике већине Подгрмечлија, који су чинили састав Шесте бригаде, јер у могућности жене да својим радом нешто значајно постигне на плану јачања борбене способности и моралне чврстине бригаде НОВ, без обзира на њено знање и искуство, већина нас Крајишника није баш много вјеровала. Боса је, међутим, својим радом и држањем просто распршила све резерве и сумње које су према њој као жени, њеним радним способностима и могућ-

ностима могле постојати у Шестој бригади. Учинила је то за врло кратко вријеме. Она је брзо стекла такав углед и освојила повјерење, такву љубав и поштовање цијелог састава Шесте бригаде, какве је уживала само неколицина најистакнутијих бригадних и подгрмечких војних и политичких руководиљаца. Вриједна као пчела, храбра и паметна, скромна и добродушна, отворена и духовита, са револуционарном прошлошћу какву је имала, Боса је постала једна од најомиљенијих личности у Шестој крајишкој НОУ бригади и веома популарна личност у Подгрмечу.

Боса се непрекидно налазила у покрету, у некој акцији. По киши и снијегу, дању и ноћу, хитала је на борбене положаје и у логоре јединица по селима да би учествовала на састанцима партијских ћелија и батаљонских бироа, скојевских актива и комитета, штабова батаљона и команди чета, на батаљонским и четним конференцијама. Учествовала је у припремама и у раду поменутих састанака и конференција, у одређивању дневних редова, формулисању закључака и сл. Она је, без икакве сумње, дала велики допринос унапређењу партијско-политичког рада, а тиме и развијању борбених и морално-политичких квалитета Шесте бригаде. Знали смо колико марљиво и пожртвовано ради, па смо се често питали — откуда овој крхкој жени толико снаге и издржљивости? При томе је Боса увјек, и у најтежим ситуацијама, била добре воље и ведрога духа — непоколебљиви оптимиста. Ко се од нас из Шесте бригаде не сјећа Босе и њених духовитих досјетки у бригадним колонама за вријеме четврте непријатељске офанзиве, када је Бригада водила даноноћне борбе и изводила врло честе покрете по великој хладноћи и преко снијегом покривених предјела Подгрмеча?

Боса је била интелектуалка широког образовања и културе. Као таква имала је способност да једноставним, сваком борцу и старјешини, разумљивим и блиским ријечима објашњава питања о којима се расправљало. И увијек је она у контексту свога излагања уносила понеку занимљиву досјетку којом је повећавала интересовање својих саговорника и слушаљаца. Ријечју и држањем, Боса је просто плијенила пажњу, освајала поштовање и љубав у свим срединама.

Босина љубав према борцима и старјешинама Шесте бригаде била је свима нама добро позната. Она је изузетно брзо упознала наш менталитет и просто се сродила са нама. Због тога се често дешавало да јој командири и команданти, политкомесари и борци повјеравају своје личне, породичне и друге сличне проблеме и траже савјете од ње. Посебно су били видљиви срдачни односи између Босе и чланова штабова батаљона. Сваки штаб батаљона је са посебним задовољством дочекивао и примао Босу у својој средини. Како је Боса највећи дио времена проводила у обиласку батаљона, чланови сваког батаљонског штаба вјеровали су да Боса ипак најрадије долази у њихов батаљон. Наравно, истина је била да је она „најрадије“ долазила у сваки батаљон. Ми, у Штабу Трећег батаљона, радовали смо се сваком Босином доласку, поред осталог и због тога што смо знали да ћемо са њом моћи да разговарамо о разним питањима која су нас интересовала. При томе смо често разговарали и о питањима која нису била везана за наш текући партијско-политички и војни рад. До таквих, углавном спонтаних разговора, обично је долазило за вријеме одмора, односно када смо имали више времена. Ти и такви разговори су за нас, захваљујући Боси, представљали неку

врсту духовне релаксације. Тако смо једном с Босом заподјенули разговор о приближном изгледу новог социјалистичког друштвеног уређења које ћемо послје побједе да изграђујемо у Југославији. И данас као да чујем Босину почетну напомену у сличној дискусији: „Е па лепо, да најпре чујем шта ви о томе мислите!" И кренули смо Раде Ерцег, Боко Ступар, Милан Миљуш и ја са изношењем својих мишљења. Углавном смо говорили о томе како замишљамо живот у социјализму, положај радника и сељака, како ће бити организован рад, како ће се људи хранити, одјевати и сл. У тим нашим мишљењима преовладавале су, наравно, нереалне и наивне представе о једнакости, укидању приватне својине, новца и т.д. Већ у току наших излагања, а нарочито када је Боса почела да поставља конкретна питања и да од нас тражи додатна објашњења, постало нам је јасно да су наша „теоретисања" исувише оптерећена непознаницама. Упетљали би се у наше утопијске поставке као „пиле у кучина", како нас је и Боса пецкала. Тако је наша дискусија протекла уз смијех и шалу, у чему је Боса предњачила.

Срдачни односи са Босом учинили су да смо у Штабу Батаљона некако спонтано престали да је у нашем међусобном разговору помињемо као „другарицу Босу". Једноставно смо почели да је зовемо „наша Боса". То су брзо усвојили и наши курири, па су и они говорили: „Дошла је наша Боса", „Наша Боса је отишла у Штаб Бригаде" и слично.

Средином 1943. године, када су укинута бригадни политодјели, Боса се растала од Шесте крајишке бригаде. Отишла је на распоред у Врховни штаб НОВ и ПОЈ.

Непосредно послје ослобођења земље, Боса је била секретар Окружног комитета ПК у Крушевцу. Послје је била на високим друштвеним функцијама СР Србије у Београду. Од средине педесетих година више пута сам је сретао. Интересовала се за велики број другарица и другова из наше Бригаде. Изванредно добро је памтила имена и појединости из живота и рада многих командира и команданата, политкомесара, партијских и скојевских руководилаца, референата санитета, курира и болничарки. Из разговора са Босом било ми је јасно да је њена љубав према Шестој бригади и Подгрмечу остала неокрњена. Са одушевљењем је прихватила позив Димитрија Бајалице 1962. године за одлазак у Подгрмеч на јубиларну прославу формирања Друге и Шесте бригаде. На овој прослави Боса је са одушевљењем и задовољством оживљавала успомене из заједнички проведених ратних дана са већим бројем бораца из наше Бригаде и из Подгрмеча. Био је то и последњи Босин сусрет са Подгрмечом и Шестом бригадом. Почетком седамдесетих година угасио се живот ове дивне жене, страственог борца, комунисте и револуционара. Преживјели припадници Шесте крајишке НОУ бригаде све до данас сачували су у најљепшој успомени име и дјело Босе Цветић — наше Босе.

Сава Поповић

Команданти Бригаде:

Богуновић Урош „Роца”
Војиновић Петар
Колунџија Мићо
Мијатовић Милорад
Миљевић Милан „Миланчић”

Комесари Бригаде:

Афировић Авдо
Алексић Света
Бајалица Димитрије „Баја”
Башић Раде
Новаковић Ратко

Замјеници команданта Бригаде:

Бркић Раде
Војиновић Петар
Колунџија Мићо
Милиновић Буро
Миљевић Милан „Миланчић”
Миљуш Милан

Замјеници комесара Бригаде:

Богуновић Урош „Роца”
Јакић Радоман
Капетановић Хајро
Поповић Саво

Начелници штаба Бригаде:

Менард Винко
Миловац Милован
Симић Мирко

Обавјештајни официри:

Давидовић Миле
Данко Војин
Леви Мориц
Реџић Есад
Рашета Буро
Црномарковић Миле
Шолџ Вилим

Официри ОЗН-е:

Зорић Миле
Шерић Смајил

Омладински руководиоци:

Бркић Светко
Даљевић Милан

Дамјановић Бранко „Обад”
Марчета Милан
Ступар Марко

Интендант:

Вулин Коста
Дрљача Коста
Папрић Јово
Рашета Аћим
Црномарковић Стево

Референти санитета:

Бајић Јованка Маран
Кусоњић Милева
Мајер Крешо
Мажар Дане
Проле Невенка
Тубин Анђелка „Чича”

Чланови Политодјела:

Боснић Коста
Димитријевић Милан „Гаја”
Пајковић Милош
Цветић Боса

Секретари Штаба:

Велимир Милутин
Јусихоџић Хасан
Кораћ Триво
Леви Мориц
Миљуш Гина
Прошић Здравко
Ступар Раде

Команданти батаљона:

Балабан Бранко
Бањац Боко
Бркић Раде
Вејиновић Мирко
Вигњевић Бранко
Врућинић Вељко
Давидовић Миле
Дамјановић Милан
Ерцег Раде
Гарача Никола
Јапунџа Никола
Ковачевић Стево
Колунџија Мићо
Кошутић Душан
Кукољ Урош
Марјановић Ратко

Миљевић Милан „Миланчић”
Миљуш Милан
Омановић Хамдија
Прошић Владо
Раковић Тома
Чича Богдан
Шушница Лазар

Замјеници команданта батаљона:

Агбаба Дане
Бокан Триво
Бркић Раде
Вејиновић Мирко
Врућинић Вељко
Дамјановић Милан
Давидовић Миле
Дедић Милорад
Домазет Михајло
Дошеновић Мићо
Букић Стојан
Бурашиновић Бошко
Гаковић Славко
Јапунца Никола
Кошутин Душан
Ковачевић Стево
Кукољ Урош
Латиновић Бура „Газда”
Мандић Лука
Марјановић Раде
Марјановић Ратко „Јован”
Миљуш Милан
Прошић Влада
Раковић Тома
Рапајић Душан
Суботић Стојан
Трнинић Милош
Чучковић Лазо
Шушница Лазар

Комесари батаљона:

Алексић Свето
Богуновић Слободан
Богуновић Триво
Вујатовић Душан
Давидовић Бранко
Добријевић Илија
Дошеновић Милош
Дрљача Бошко
Ерцег Раде
Инђић Милан
Карасијевић Драго
Котур Спасоје
Марјановић Станко
Михић Владо
Новаковић Ратко
Ороз Иво
Радић Бошко „Черчил”
Рајић Лука „Јаша Рајтер”
Ступар Борћо

Замјеници комесара батаљона:

Богуновић Вељко
Враћеш Бранко
Вулин Коста
Давидовић Бранко
Диздаревић Зајкин „Зајко”
Гајановић Лазо
Зеџ Михајло
Зорић Богдан
Јовчић Рајко
Ковачевић Адем
Крнетић Душан
Личина Свето
Мексић Каменко
Михић Владо
Милинковић Тоне
Пилиповић Милован
Поповић Саво
Радишић Драгомир
Раковић Богдан
Стојнић Тихо
Ступар Божо
Ступар Борћо
Тодић Бране
Терзић Реџо
Чаушевић Изудин

Омладински руководиоци батаљона:

Агбаба Бранко
Богуновић Бране
Бркић Светко
Вејиновић Вељко
Вржина Милан
Даљевић Милан
Дамјановић Бранко „Обад”
Додик Петар
Дробац Душан
Дрљача Никола
Змијањац Срћо
Јањић Раде
Качавенда Илија
Корица Буро
Косановић Илија
Мандић Раде
Марчета Милан
Миладиновић Марко
Миљковић Душан
Одић Ивица
Стојаковић Сретко
Ступар Марко
Томаш Милан
Цветичанин Лука

Обавјештајни официри батаљона:

Балабан Бранко
Бандић Богдан
Билајбеговић Азим
Билић Лаза „Бундало”
Бусулхоџић Илијас
Вукић Перо

Давидовић Илија
Букић Марко
Гаковић Милорад
Грбић Перо
Гужвица Божо
Звијерац Бранко
Качавенда Илија
Крагуљ Драго
Обрадовић Милан
Огњеновић Симо
Предојевић Милош
Предојевић Тоде
Ресановић Радослав
Ступар Борћо „Буканов”
Шолц Вилим
Туфегчић Хасан
Ноларић Фико
Косић Миле
Црномарковић Милан
Црномарковић Стево
Чамбер Богдан

Интеиданти батаљона:

Агбама Гојко
Бундало Гојко
Вуслицић Илијас
Дрљача Коста
Жигић Саво
Ковачевић Урош
Крагуљ Милан „Шарац”
Кубет Владо
Кукавица Мирко
Кукољ Борко
Марчетић Илија
Мијатовић Божа
Мршић Јово
Папрић Јово
Праштало Васа
Црномарковић Стево

Референти санитета батаљона:

Бајић Јованка
Батас Здравка
Богдановић Рада
Божиновић Јованка
Вакић Стоја
Вилњевић Стојан
Здјелар Миленка
Крећа Зора
Лаврња Дева
Ленардић Власта
Љубоја Милан
Марчетић Љубица
Марићи Марија „Совиљ”
Марић Зора
Мажар Власта
Немилиновић—Котур Љубица
Недимовић Љубица
Обрадовић Дара
Проле Невенка
Совиљ Марија

Тубин Аићелка
Црномарковић Никола

Секретари штабова батаљона

Деспот Душан
Докић Стеван
Маран Бока
Миљуш Гина
Прошић Здравко
Ресановић Радосав
Стојнић Тиха
Ступар Раде
Толић Августин

Командири чета:

Адамовић Триво
Агбаба Дане
Балабан Бранко
Балаћ Милош
Беслаћ Гојко
Балануша Дане
Бобић Стеван
Бокан Миле
Бокан Петар
Бокан Трива
Божић Никола
Бранковић Светко
Бркић Љуба
Бунчић Крешо
Вејиновић Мирко
Врућинић Вељко
Вучковић Никола
Вучковић Перо
Вукић Перо
Дамјановић Милан
Добријевић Мићо
Додић Триво
Домазет Мирко
Дробац Миле
Букић Мирко
Букић Стојан
Букић Бура
Бурашиновић Бошко
Бурашиновић Петар
Гавран Душан
Грбић Душан
Јапунца Никола
Карановић Марко
Кљајић Миле
Колудчић Божо
Кошутић Душан
Ковачевић Гојко
Ковачевић Мићо
Ковачевић Драго „Црвени”
Ковачевић Марко „Маки”
Ковачевић Марко
Ковачевић Стево
Ковачевић Стево „Зобан”
Кукић Никола
Кукољ Цвијо
Латиновић Буру

Латиновић Лука
 Мандић Лука
 Мајкић Триво
 Марјанов Раде
 Марјановић Мићо
 Марјановић Станко
 Мазалица Душан
 Медаровић Бранко
 Медић Лаза
 Михајловић Бранко
 Мијач Душан
 Мијатовић Јова
 Милашиновић Милан
 Милешевић Душан
 Милиновић Михајло
 Миљуш Милан
 Османчевић Осман
 Пилиповић Бранко
 Поповић Свето
 Предојевић Душан
 Радаковић Богдан
 Раковић Томај
 Родић Душан
 Родић Милан
 Савиљ Мирко
 Старчевић Лука
 Суботић Стојан
 Тодоран Милан
 Трнинић Милош
 Носић Раде
 Нурнуз Милан
 Угреновић Проко
 Утјешановић Петар
 Црномарковић Вујо
 Чалић Богдан
 Чолић Милан
 Чучковић Лаза
 Шаиновић Илија
 Шушница Милан

Замјеници командира чета:

Адамовић Стево
 Бандић Богдан
 Берић Јово
 Бокан Пегар
 Бранковић Светко
 Вејновић Богдан
 Вејновић Бранко
 Вранковић Буро
 Вучковић Никола
 Вучковић Перо
 Вукић Никола
 Вуђинић Вељко
 Дамјановић Милан
 Домазет Мирко
 Драгић Душан
 Драгишић Милош
 Дробац Миле
 Дукић Стојан
 Букић Буро
 Букић Марко

Бурић Рајко
 Гавран Душан
 Грбић Душан
 Грбић Сајо
 Јапунца Никола
 Јерковић Бранко „Жути“
 Јокић Стојан
 Кљајић Миле
 Кнежевић Спасо
 Колунџија Душан
 Колунџија Лазо
 Кошутећ Душан
 Ковачевић Драго „Црвени“
 Ковачевић Гојко „Гоја“
 Корнџа Мићо
 Ковачевић Лазо
 Кавачевић Мићо
 Ковачевић Миле
 Кубет Стево
 Кукољ Цвијо
 Латиновић Лука
 Мандарић Илија
 Мандић Никица
 Манојловић Владо
 Марјановић Раде
 Мазалица Душан
 Медић Лазо
 Мијатовић Јово
 Мудринић Илија
 Павић Душан
 Поповић Душан
 Поповић Гајо
 Предојевић Душан
 Баденковић Богдан
 Родић Душан
 Родић Милан
 Секула Петар
 Стојановић Илија
 Старчевић Стево
 Стричевић Лука
 Ступар Слободан
 Суботић Стојан
 Тодоран Милан
 Црномарковић Вујо
 Чамбер Гојко
 Чича Божо
 Чакула Стево
 Шушница(1) Лазар

Комесари чета:

Адамовић Душан
 Адамовић Триво
 Алексић Саво
 Балабан Саво
 Бандић Богдан
 Беслаћ Раде
 Бодирожа Стево
 Богуновић Слободан
 Богуновић Триво
 Боровница Душан
 Буторац Стипе
 Букашиновић Милан

Вулин Коста
Вујатовић Душан
Добријевић Илија
Дошеновић Мића
Дошеновић Милан
Драгић Миле
Дрљача Бошко
Дрљача Душан
Бурђевић Сава
Гајановић Лазо
Гајић Винко
Галоња Љубо
Зорић Богдан
Илић Ратко
Инђић Димитар
Инђић Милан
Иваниш Милан
Јандрић Коста
Јеличић Илија
Јерковић Сима
Качавенда Милан
Кокановић Душан
Корица Буро
Ковачевић Адам
Ковачевић Адем
Ковачевић Лазо
Мајкић Миланко
Мајкић Милутин
Мандић Сава
Маран Боко
Марјановић
Марјановић Станко
Мазалица Душан
Михајловић Бранко
Михић Влада
Мијић Душан
Милешевић Душан
Мрћа Станко
Наранџић Божа
Пилиповић Миловап
Поповић Свето
Рашета Буро
Сакрација Богдан
Срдановић Бошко
Станаревић Гојко
Станчевић Душан
Стојановић Цвијо
Стричевић Ваја
Ступар Душан
Ступар Борћо
Ступар Марко „Мока“
Ступар Милан „Мифа“
Терзић Рецо
Тољагић Војо
1"убин Остоја
Турчинхоић Елмаз
Угреновић Проко
Нургуз Милош
Шаран Августин
Шкорић Душан
Шобот Дане

Залјеници комесара чета:

Адамовић Божо
Адамовић Бранко
Адиамовић Јанко
Аничић Богдан
Аничић Васо
Бајић Обрад
Бјеловук Михајло
Богунровић Душан
Бокан Душан
Буљ Душан
Врањеић Бранко
Вулин Лазар
Вулин Којица
Дајић Мића
Дрча Петар
Дрљача Стево
Букић Станко
Гојић Винко
Зећ Михајло
Змијањац Срћо
Зорић Богдан
Илића Милан
Илић Стојан
Илић Ратко
Јакшић Јова
Јокић Триво
Јовичић Рајко
Кецман Боко
Колунџија Божо
Корица Буро
Корица Милан
Ковачевић Адем
Ковачевић Миле
Крчмар Боко
Крчмар Ранко
Курића Мићо
Милашиновић Никица
Петровић Раде
Поповић Саво
Предојевић Душан
Радишић Драгомир
Раковић Богдан
Родић Светко
Срдановић Божо
Срдић Дане
Стојнић Тихомир
Ступар Борћо
Тодић Бране
Топић Ратко
Налић Милан
Нургуз Милош
Нушић Душан
Угреновић Проко
Црномарковић Милан
Црномарковић Милан „Крљо“
Шобот Добросав
Штрбац Љубо „Марушић“
Штрбац Милош
Шушњица Буро

Командири водова:

Адамовић Стево
Агић Сулејман
Алихоић Ибрахим
Бајић Света
Бањац Реља
Баста Богдан
Беговац Мехмед
Билбија Радомир
Бјељац Милан
Бобић Драго
Боган Душан
Богдановић Бранко
Бундало Гојко
Бубић Бранко
Вејиновић Бранко
Вигњевећ Милан
Војановић Илија
Војан Петар
Војиновић Илија
Војводић Дража
Врањеш Стојан
Вукобрат Душан
Вулин Никола
Дамјановић Јово
Делић Бура
Делић Никола
Десница Стојко
Диздаревић Зијо
Добријевић Мићо
Добријевић Милан
Драгишић Михајло
Дрча Божо
Дрљача Душан
Дрљача Стеван
Џакула Стево
Букић Спасе
Бурћевећ Бура
Гомбарожа Боко
Гошић Здравко
Грбић Јоваша
Грбић Симо
Илић Микајло
Јапунца Гојко
Јеличић Миле
Јерковић Дмитар
Јерковић Илија
Јерковић Тоде
Јеж Стојан
Калућеровић Марко
Карановић Божа
Карановић Бранко
Кокут Мирко
Колунџија Божо
Колунџија Драго
Колунџија Душан
Корић Миле
Ковачевић Миле
Ковачевић Раде
Ковачевић Стева
Кравић Душан
Крнетић Душан

Кубет Стево
Кукољ Борко
Кукољ Мирко
Љубоја Милан
Мајкић Драго
Мандић Никица
Маринковић Милан
Марјановић Алекса
Марјановић Урош
Мартинић Лакан
Матић Божо
Мијатовић Јово
Милешевић Шниро
Милић Душан
Миљевић Славко
Мудринић Петар
Муњиза Драгољуб
Новаковић Јово
Његован Мићо
Ољача Душан
Ољача Живко
Омић Душан
Орловић Раде
Остојић Томо
Перишић Лука
Пораш Јанко
Предојевић Љубо
Прица Драган
Радаковић Стево
Радошевић Илија
Раџић Крсто
Радиновић ЈОЕ-О
Радужко Бранко
Раћеновић Милан
Рајлић Мирко
Сакараџија Бора
Совиљ Лука
Стојановић Милан
Ступар Богдан
Ступар Драго
Ступар Мирко
Ступар Слободан
Талић Салих
Тринић Мирко
Тркуља Милан
Тркуља Владо
Иопић Милош
Иургуз Милан
Иургуз Триво
Угричић Стево
Умићевећ Милап
Умићевећ Станко
Утјешинић Петар
Црнобрња Борће
Црномарковић Илија
Црномарковић Обрад
Црномарковић Ратко
Црномарковић Тома
Чанковић Илија
Чорак Филип
Чулић Момчило
Шкорић Илија
Шкорић Стево

Штрбац Душан
Штрбац Љубо
Штрбац Мирко
Шупут Милан
Шушњица Јово
Шушњица Петар

Политички делегати:

Адамовић Бранко
Адиловић Авдо
Бокан Душан
Бокић Ацо
Вејановић Миланко
Вучковић Урош
Живановић Милан
Иваниш Милан
Карановић Милева
Кадрин Светко
Кордић Јово
Кордић Миле
Милашиновић Никица
Милешевић Слободан
Муњижаба Борће
Старчевић Петар
Стојаковић Миле
Ступар Драго
Црномарковић Милан „Крљо“
Чанковић Илија
Шкорић Илија
Штрбац Мирко
Штрбац Душан
Штрбац Љубо
Шупут Душан

Четне болиничарке:

Баук Јела
Бобић Милка
Бојић Дара
Боснић Боја
Бошњак Петра
Брчин Милка
Брдар Мара
Бркић Милка
Будимир Јела
Бубуљ Драгиња
Буљ Драгиња
Бундало Ковиљка
Бурсаћ Савка
Векић Нећа
Веселиновић Даница
Вокић Цвијета
Вокић Стоја
Врањеш Милка
Вученовић Зора
Деспот Јела
Диздаревић Мелћа
Донић Марија
Дрљача Јела
Букић Роса
Бурашиновић Ковиљка
Глушац Зора

Глушица Милка
Здјелар Коса
Илић Милка
Качавенда Станка
Карановић Душан
Карановић Зора
Кљајић Бука
Кнежевић Бујка
Котур Љубица
Кубет Станка
Кукољ Милка
Латковић Дева
Љепоја Даница
Љубоја Милана
Мајкић Зора
Маричић Душанка
Маричић Марија
Марић Зора
Марјановић Зора
Матавуљ Станка
Медић Милка
Мијић Даница
Миленковић Зора
Милић Милица
Милинковић- Перса
Мршић Стоја
Муњица Зина
Муњица Зора
Обрадовић Дара
Обрадовић Љубица
Ољача Зорка
Османчевић Мина
Пекић Зора
Плавшић Јела
Рачић Јованка
Радаковић Милка
Рајлић Зорка
Родић Боса
Рунић Драгица
Словуљ Зора
Стричевић Коса
Ступар Душанка
Чанак Боса
Штиковац Милка
Штрбац Стоја

Остали кадар:

Богуновић Стево
Војводић Вид
Бурђевић Обрад
Гогић Дмитар
Грбић Сима
Грујевић Станко
Зорић Петар
Јовановић Урош
Калуђеровић Марко
Кравић Душан
Новаковић Мићо
Томаш Борће
Чулић Душан
Шћепановић Миле
Шолаја Гоја

СПИСАК

бораца Шесте крајшке НОУ бригаде који су преживјели народноослободилачки рат

А

Авдагић Селима Махмуд
 Авдић Раме Ениз
 Авдић Османа Мехмед
 Авдић Омера Салих
 Авдић Хусеина Фекрег
 Агбаба Бранко
 Агбаба Вује Даница
 Адамовић Стојана Богдан
 Адамовић Божо
 Адамовић Бранко
 Адамовић Стојана Вид
 Адамовић Доста
 Адамовић Симе Драган
 Адамовић Триве Душан
 Адамовић Јове Петар
 Адамовић Омера Салих
 Адамовић Стево
 Адамовић Урош
 Адамовић Јакова Чедо
 Адамовић Боже Лазар
 Ајдуковић Николе Гојко
 Ајдуковић Давида Петар
 Акшамија Вехибија
 Алексић Светозара Свето
 Алибеговић Ибре Исмет
 Алић Дасана Мехмед
 Андулајевић Буро
 Аничич Богдан
 Аничич Ристе Васо
 Аничич Николе Душан
 Аничич-Бркић Милка
 Антић Благоја Богдан
 Антонић Бранко
 Апгонић Симо
 Арнаут Деде Сакиб
 Арнаутовић Божо
 Арнаутовић Ибрахима Фекрета
 Ахметовић Заима Џемил
 Ахметспахић Муле Авдија
 Ахметспахић Шефке Рифат

Б

Бабић Пере Буро
 Бабић Луке Илија
 Бабић Николе Лука

Бабић Миле
 Бабић Никола
 Бабић Пере Остоја
 Бабић Ахмета Сакиб
 Бабић Сова
 Бабић Буре Стево
 Бабић Тривун
 Бабић Јована Тривун
 Бајалица Димитрије
 Бајалица Мила
 Бајић Петра Бошко
 Бајић Јованка
 Бајић Марко
 Бајић Бајре Мухамед
 Бајић Обрад
 Бајић Перо
 Бајић Петра Симо
 Бајић Михајла Стево
 Бакић Александар
 Бакић Милоша Јово
 Балабан Бранко
 Балабан Зора
 Балабан Дане Јела
 Балабан С. Мирко
 Балабан Анђелка Триво
 Балаћ Васо
 Балаћ Михајла Васо
 Балић Мухамеда Мехмед
 Балић Бећира Омер
 Балгић Мирко
 Балтић Мићо
 Балтић М. Рајко
 Банаћ Сова
 Бандић Драго
 Бандић Јована Никола
 Бањанин Илије Душан
 Бањанин Николе Сока
 Бањац Станка Анђа
 Бањац Јове Бранко
 Бањац Триве Буро
 Бањац Лазе Лазо
 Бањац Миле Лазо
 Бањац Симе Лука
 Бањац Миле Мирко
 Бањац Чедо Никола
 Бањац Триве Реља
 Басара Јове Миле
 Басара Трше Раде

¹ Овим списком обухваћени су подаци о борцима за које се до сада утврдило да су припадали Шестој крајишкој НОУ бригади и преживјели рат. Наставиће се даљње истраживање и учињене грешке отклонити у другом издању.

Баста Раде Богдан
 Башић Осман
 Батиница Новак
 Баук Јела
 Бачотић Васа
 Бегић Ибрахима Бећир
 Бенковић Дане Јелена
 Берковић Дане Јелена
 Берића Јове Божо
 Берића Буре Букан
 Берића Буро
 Берића Пере Јово
 Берића Триве Марко
 Берића Сава
 Берића Симо
 Беслаћ Милана Гојко
 Бешлић Шахира Хамид
 Бећа Мухамеда Незир
 Бећировић Рамиз
 Бећирхоџић Саљет
 Бечејац Димитрија Петар
 Билбија Тодора Бошко
 Билбија Милош
 Билчевић Халима Омер
 Бјелајац Јаше Бранко
 Бјелајац Симе Бранко
 Бјелајац Миле Милан
 Бјелајац Цвијета
 Бјелан Пере Буро
 Бјелан Никола
 Бјелан Перо
 Бјелобрк Буре Јанко
 Бјелобрк Лазар
 Бјеловук Саве Михајло
 Благојевић Николе Милан
 Благојевић Лазе Слободан
 Блалсановић Дмитар
 Блажевић-Бањац (Станка) Анђа
 Богдановић Јандрије Јово
 Богдановић Јовице Марко
 Богуновић Вељко
 Богуновић Вера
 Богуновић Бранко
 Богуновић Слободан
 Богуновић Петра Стево
 Богуновић Урош „Роца“
 Бодирожа Марко
 Бодирожа Стево
 Божић Јово
 Божовић Вукашина Данило
 Бокан Саве Анђа
 Бокан Бранко
 Бокан Лазе Вукашин
 Бокан Петра Душан
 Бокан Илија
 Бокан Дмитра Миле
 Бокан Лазе Славко
 Бокан Миле Славко
 Бокан Триво
 Бокан Дмитра Триво
 Бокан Душана Урош
 Боленовић Ристо Михајло

Борко Петар
 Боровић Петар
 Боровница Душан
 Боровница Паје Пајо
 Боруџија Миле Буро
 Босанчић Буре Бошко
 Босанчић Стевана Борћо
 Боснић Бошко
 Боснић Коста
 Бошњак Петра
 Ботић Божо
 Брћанин Узеире Суљо
 Бркић Миле Дане
 Бркић Деса
 Бркић Митра Мирко
 Бркић Дане Раде
 Бркић Дане Свегозар
 Брчин Андрија
 Брчин Николе Жарко
 Брчин Миле Милка
 Брчкаловић Раде Рајко
 Бубуљ Лазе Драгиња
 Будимир Миле Душан
 Будимир Симе Раде
 Булајић Пере Благоја
 Булајић Дане
 Булајић Симе Душан
 Булајић Сава
 Бундало Бранко
 Бундало Триве Лазар
 Бундало Милош
 Бундало Никола
 Бурсаћ Симе Илинка
 Бурсаћ Миле Марко
 Бурсаћ Миле
 Бурсаћ Милка
 Бурсаћ Милош
 Бурсаћ Пере Милош
 Бурсаћ Луке Савка
 Бусулаџић Халида Илијас

В

Вакић Милоша Миле
 Варда Нумана Авдија
 Варда Б. Божо — умро 1975.
 Варда Мумина Осман
 Варда Смаила Хасан
 Вејановић Милоша Илија
 Вејановић Пере Лазо
 Вејановић Михајла Ранко
 Вејановић Лазе Триво
 Вејиновић Илије Дара
 Вејиновић Лазе Станко
 Вејиновић Јове Бранко
 Вејиновић Миле Вељко
 Вејиновић Јовице Миланко
 Вејиновић Миле — умро
 Вејиновић Остоја
 Векић Драган
 Векић Буро
 Векић Јово

Векић Илије Петар
 Векић Раде
 Велиспахић Мустафа
 Велиспахић Салих
 Вељић Бране
 Веселиновић Даница
 Веселиновић Драгоја
 Веселиновић Михајла Драгоје
 Веселиновић Душан
 Веселиновић Миле Јово
 Вигњевић Божо
 Вигњевић Миле Божо
 Вигњевић Бранко — умро
 Вигњивић Јандрије Виса
 Вигњевић Борђе
 Вигњевић Боже Миле
 Вигњевић Мићо — умро
 Вигњевић Стојна
 Видачек Панте Гојко
 Војводић Милана Вид „Вицо“
 Војводић Дража
 Војводић Буре Милан
 Војводић Милош
 Војводић Тодора Обрад
 Војводић Луке Перо
 Војводић Тоде Урош
 Војиновић Драго
 Војиновић Лазе Драго
 Војиновић Душан
 Војиновић Миле Душан
 Војиновић Лазе Илија
 Војиновић Милан
 Војиновић Миле
 Војиновић Петар
 Војиновић Ратко
 Војкановић Буре Милан
 Ворћа Пане Петар
 Вранковић Миће Буро
 Вранковић И. Рајко
 Врањеш Лазе Душан
 Врањеш Симе Буран
 Врањеш Петра Милка
 Врањеш Стојан
 Вржина Милан
 Вркеш Зора
 Врућинић Васо
 Врућинић Јанко
 Врућинић Дамјана Јоја
 Врућинић Томе Милан
 Врућинић Вучена Спасо
 Вујасиновић Мара
 Вујатовић Душан
 Вујичић Славко
 Вујковић Саве Гавро
 Вујковић Петар
 Вујковић Миле Симо
 Вукаљевић Станка Ратко
 Вукашиновић Стојана Бранко
 Вукашиновић Николе Милан
 Вукашиновић Раде
 Вукедић Симе Коста
 Вукић Здравко

Вукић Милоша Илија
 Вукић Душана Милан
 Вукић Милорад
 Вукић Перо
 Вукић Душана Перо
 Вукичевић Милоша Данило
 Вукмановић Стеве Миле
 Вукобрад Душан
 Вукобрат Пере Којо
 Вукобратовић Н. Петар
 Вукојевић Боже Боро
 Вукојевић Стојана Буро
 Вукојевић Илија
 Вукојевић Јово
 Вукојевић Милоша Миле
 Вукојевић Никола
 Вукојевић Николе Петар
 Вукојевић Душана Триво
 Вукољевић Дранутина Ранко
 Вуковић Даница
 Вуковић Лука
 Вулић Владо
 Вулић Миле
 Вулин Коста
 Вулин Михајла Милан
 Вулин Милана Никола
 Вулин Пере Тоде
 Вучен Борћо
 Вученовић Зора
 Вучинић Игђја
 Вучковић Томе Давид
 Вучковић Никола
 Вучковић Новица
 Вучковић Петра Светозар
 Вучковић Петра Урош
 Вучковић Петра Чедо

Г

Гавран Миле Боро
 Гавриловић Остоје Никола
 Гавриловић Миле Триво
 Гагула Назифа Сулејман
 Гагулић Петра Живко
 Гајановић Дмитра Лазо — умро 1945.
 Гајановић Дмитра Петар
 Гајић Душана Драго
 Гајић Душан
 Гајић Лазар
 Гак Николе Бранко
 Гак Душан
 Гак Илија — умро 1981.
 Гаковић Јове Богдан
 Гаковић Пере Бошко
 Гаковић Јоше Драган
 Гаковић Илије Душан
 Гаковић Мићо
 Ганић Мехмед
 Гарак Вејсил
 Гароња Адам
 Гароња Јаков
 Гароња Лазар

Гароња Никола
 Гароња Осгоја
 Гачић Авдо
 Гачић Адем
 Гвозден Владо
 Гвозден Драго
 Гвозден Марко
 Гвозден Миле Милан
 Гвозден Николе Милан
 Гвозден Триво
 Герзић Але Ариф
 Глиша Раца — умро 1983.
 Глишић Михајла
 Глушац Буре Благоја
 Глушац Стевана Илија
 Глушац Тодора Момчило
 Глушац Илије Триво
 Гогић Миле Дмитар
 Гојић Зора
 Гојић Ратко
 Гонић Суљо
 Гончин Сретко
 Грабовац Анте Дане
 Грбић Стојана Богдан
 Грбић Божидар
 Грбић Драган
 Грбић Драган
 Грбић Николе Душан
 Грбић Антона Ирма
 Грбић Боже Јово
 Грбић Томе Лука
 Грбић Мара
 Грбић Милан
 Грбић Славе Милан
 Грбић Симе Раде
 Грбић Петра Симо
 Грбић Лазара Стево
 Грбић Свето
 Грбић Илије Урош
 Грбовић Николе Перо
 Грубиша Миле Душан
 Грујић Лазе Станко
 Грујић Бурђија Драгољуб
 Грујић Борђе
 Грујић Саве Јово
 Грујић Паје Милка
 Грујић Нике Блажо
 Гужвица Ђеро

Д

Давидовић Николе Бранко
 Давидовић Лазе Давид
 Давидовић Јово
 Давидовић Миле — умро 1982.
 Давидовић Јована Миле
 Давидовић Триве Миле
 Давидовић Буре Милош
 Давидовић Бурана Милован
 Давидовић Миле Мићо
 Давидовић Перице Петар

Давидовић П. Сл. ^вко
 Давидовић Пере Стојан
 Дајић Петра Бранко — умро
 Дајић Мићо
 Дајић Николе Ранко — погинуо по-
 слије рата
 Дајић Миле Слободан
 Дајић Николе Триво — умро
 Дакић Остоја
 Даљевић Милан
 Дамјановић Бранко „Обад“
 Дамјанић Боро — умро
 Дамјанић Илије Гојко
 Дамјанић Драган — умро
 Дамјанић Илије Душан
 Дамјанић Ратко — умро
 Дамјановић Миле Душан
 Дамјановић Јована Јово
 Дамјановић Милан
 Дамјановић Лазе Миле
 Дамјановић Љубомира Петар
 Дашић Лазе Борћо
 Дац Марка Славица
 Декић Раде Мићо
 Делић Зајко
 Делић Симе Јово
 Делић Никола — умро 1984.
 Делић Рашид
 Делић Рахман
 Десница Никола
 Десница Стојана Стојко
 Деспот Јово
 Деспот Илије Ленка
 Деспот Михајло
 Деспот Милоша Сока
 Деспот Иле Станко
 Дивјак Божо
 Дивјак Мара
 Диздаревић Зајим „Зајко“
 Димић Остоје Драго
 Димић Митра Урош
 Добријевић Јована Симо
 Добријевић Петра Стево
 Добријевић Столе Тоде
 Добријевић Томе Тодор
 Додик Илије Петар
 Домазет Пане Млаћен
 Дорић Ј. Шефкет
 Дошен Јово
 Дошеновић Буре Вукашин
 Дошеновић Марка Милан
 Дошеновић Вучена Милан
 Дошеновић Стаке Милош
 Дошеновић Петра Мирко
 Дошеновић Јове Мићо
 Драгишић Миле
 Дранишић Свето
 Драгић Владе Глиго
 Драгић Миле Душан
 Драгић Миле
 Драгић Тривуна Новак
 Драгоњић Дане Никола

Дражић Мариика Јован
 Дражић Јове Милап
 Дринић Мехе Салих
 Дрљача Божо
 Дрљача Бошко
 Дрљача Мићо Браио — умро 1974.
 Дрљача Милоша Борђе
 Дрљача Тризе Јован
 Дрљача Коста
 Дрљача Милан
 Дрљача Илије Милан
 Дрљача Мијата Милан
 Дрљача Благоја Мирко
 Дрљача Дамјана Петар
 Дрљача Триве Сава
 Дрљача Тодора Спасе
 Дрљача Јове Стево
 Дрљача Стојан
 Дрљача Триво
 Дробац Добривоје
 Дробац Душан
 Дробац Остоје Душан
 Дробац Букана Душанка
 Дробац Пера Милан — умро
 Дробац Стојана Миле
 Дробац Марка Мирко
 Дробац Хасана Рашид
 Дрча Дане Божо
 Дрча Дане Петар
 Дубајић Тодор
 Дувњак Емина Дервиш
 Дукић Богдан
 Дуњаковић Сакиб
 Дурковић Хамид
 Дурмиш Синана Адем

Б

Бекић Дане Бранко
 Бекић Николе Петар
 Биндо Салке Шемса
 Бино Мустафа
 Боковић Дева
 Боковић Љубица
 Боковић Радован
 Букановић Симе Богдан
 Букановић Радојко
 Букић Косте Борћо
 Букић Миле Бука
 Букић Буро
 Букић Марко
 Букић-Вучковић Јована Савка
 Букић спаса
 Букић Петра Станко
 Букић Стојан
 Букић Стојан
 Булан Салиха Зулефа
 Бурашиновић Бошко
 Бурашиновић Симо
 Бурђевић Душан
 Бурђевић Буро
 Бурђевић Жарко

Бурђевић Алексе Марко
 Бурђевић Петра Никола
 Бурђевић Обрад
 Бурђевић Урош
 Бурић Јове Рајко „Роћени“

Е

Ерак Борћа Љубан
 Ерцег Раде
 Ерцег Стојанка

Ж

Жежелј Савана Милутин
 Жежелј Новака Радомир
 Жерић Хамида Самил
 Житковић Етхема Шефика

З

Завиша Ј. Тоде
 Захировић Јунуз
 Здјелар Миле
 Зекановић Грозда
 Зећа Јована Радојка
 Зећ Михајло
 Зећ Дамјана Спасе
 Змијањац Срћо — погинуо као пи-
 лот 1960.
 Зобеница Виде Бранко
 Зобеница Душан
 Золак Владе Јован
 Зорић Милана Богдан
 Зорић Душан
 Зорић Илије Бураћ
 Зорић Марко — погинуо 1944
 Зорић Јове Миле
 Зорић Милана Перо
 Зорић Миле Славко
 Зукић Бећира Адем

И

Иванић Миле Душан
 Иванић Јове Милан
 Иванић Мићо
 Иванић Буре Недељко
 Иветић Стевана Владимир
 Ивић Пантелија
 Илић Гојко — умро 1970.
 Илић Бурђија Гојко
 Илић Даница
 Илић Јове Јован
 Илић Михајло
 Илић Војина Обрад
 Илић Ратко
 Илић Буре Стојан
 Илић Стево
 Инђић Милан
 Инђић Петра Перука
 Исламовић Салка Малин

J

Јазић Стојана Стеван
 Јазин Османа Хамдија
 Јајчанин Симе Душан
 Јајчанин Николе Борђе
 Јајчанин Јове Јован — умро 1952.
 Јајчанин Буре Марко
 Јачанин Луке Рајко
 Јакић Јандрије Петар
 Јакић Радоман — умро
 Јаковић Благоје Лука
 Јакшић Анђа
 Јакшић Јово
 Јакшић Милан
 Јакшић Петар
 Јакшић Б. Петар — умро 1976.
 Јакубовић Мустафе Јусуф
 Јалиман Едхема Салих
 Јандрић Миле Миладин
 Јанковић Бурђија Бранко
 Јанковић Стевана Ристо
 Јанковић Јове Стојан
 Јаншић Илије Драгица
 Јањанин Марко
 Јањеш Михајло
 Јањетовић Миће Михајло
 Јањош Сава
 Јапунца Гојко
 Јапунца Васе Душан
 Јапунца Саве Борђо
 Јапунца Николе Илија
 Јапунца Јово
 Јапунца Николе Никица
 Јапунца Симе Никола
 Јапунца Васе Урош
 Јарић Буре Гојко
 Јарић Јосипа Душан
 Јарић Митар
 Јарић Петра Остоја
 Јашић Здравко
 Јеж Јове Душан
 Јеж Јове Борђо
 Јеж Пере Буро
 Јеж Дмитра Љубан
 Јеж Буре Мара
 Јеж Миле Стојан
 Јеж Николе Стојан
 Јелача Раде Гојко
 Јелача Давида Душан
 Јелача Михајло
 Јелача Симо
 Јелача Светозар
 Јелисавец Милан
 Јелисавец Миле
 Јелисавец Михајла Триво
 Јеличић Васе Бранко
 Јеличић Буро
 Јеличић Пере Јово
 Јеличић Васе Мићо
 Јеличић Васе Никола
 Јеличић Луке Петар

Јерковић Дмитар
 Јерковић Драго
 Јерковић Миће Буро
 Јерковић Луке Илија
 Јерковић Стојана Коста
 Јерковић Николе Лазо
 Јерковић Тодора Саво
 Јерковић Тоде
 Јованић Илије Божо
 Јовановић Васе Борђо
 Јовановић Стевана Милан
 Јовановић Јово Михајло
 Јовановић Стевана Урош
 Јованчевић Тоде Лазар
 Јовић Божидар
 Јовић Петар
 Јовчић Петра Бранко
 Јовчић Дмитар
 Јојић Милан
 Јојић Сакана Милан
 Јојић Петра Симо
 Јоканић Б. Бранко
 Јокић Триво
 Југовић Живко
 Југовић Урош
 Јунић Цемо — умро 1984.
 Јусуфхоџић Омера Хасан

K

Кабић Миле Бранко
 Кајиш Паје Милош
 Кајтез Душан
 Калањ Петра Петар
 Калањ Илије Славко
 Калања Јанко
 Калић Јусуфа Хамдија
 Калуђер Стеве Јанко
 Калуђер Јово
 Калуђеровић С. Јанко
 Калуђеровић Свето
 Калуђеровић Б. Свето
 Камисар Јанко
 Кантар Миле Драго
 Кантар Раде
 Кантов Саве Гојко
 Капетановић Османа Хајро
 Капетановић Шемсо
 Каразић Асим
 Караман Буре Младен
 Караман Михајла Нећо
 Каран Бранко
 Каран О. Гојко
 Каран Пере Гојко — умро 1945.
 Каран Борђе
 Каран Борђо
 Каран Стојана Милан
 Каран Марка Петар
 Карановић Божо
 Карановић Јошана Божо
 Карановић Пере Бошко
 Карановић Бранко

Карановић Миле Бранко
 Карановић Станише Бранко
 Карановић Миле Душан
 Карановић Јове Буро
 Карановић Симе Буро
 Карановић Зора
 Карановић Вае Јово
 Карановић Пере Коета
 Карановић Пере Лазо
 Карановић Михајла Марко
 Карановић Илије Миле
 Карановић Милка
 Карановић Миће Миља
 Карановић Б. Мићо
 Карановић Никола
 Карановић Лазе Петар
 Карановић Б. Симо
 Карановић Сакана Славко
 Карановић Пере Урош
 Карановић Б. Триво
 Карић Лазе Бранко
 Карић Вида Буро
 Каровић Бајре Шабан
 Каеар Оемана Мехмед
 Каеар Мује Салих
 Каурин Јове Душан
 Качавенда Николе Божо
 Качавенда Боко
 Качавенда Милан
 Качавенда Пере Милан
 Качавенда Никола
 Качавенда Јакова Никола
 Кењало Луке Бранко
 Кењало Миће Никола
 Керак Буро
 Керкез Душан
 Керкез Бурџа Петар
 Кееић Мирко
 Кецели Омера Азамина
 Кецман Лазо — умро
 Кецман Марко — погинуо 1983.
 Кецман Обрада Миле
 Кечан Јована Борислав
 Кечан Душан
 Кечан Драгутина Бурџа „Дућо“
 Кечан Ратко
 Киљић Салка Бајро
 Каладњичанин Омера Шефика
 Кленић Етхем Етхем
 Клепић Стојана Лазар
 Клепић Стојана Раде
 Клепић Стојана Саво
 Кљајић Бука
 Кљајић Мићо
 Кљајић Ј. Стеван
 Клашња Раде Богдан
 Клашња Ч. Миланко
 Кљац Глиго
 Кнежевић Пере Гојко
 Кнежевић Обрада Живка
 Кнежевић Јованка
 Кнежевић Лазара Лазар

Кнежевић Милутин
 Кнежевић Милана Стана
 Кнежевић Буре Урош
 Ковачевић Бранко
 Ковачевић Саве Вид
 Ковачевић Вица
 Ковачевић Миле Даница
 Ковачевић Дара
 Ковачевић Драго — умро 1979
 Ковачевић Јове Драго
 Ковачевић Вујадина Душан
 Ковачевић Миле Душан
 Ковачевић Стевана Душан
 Ковачевић Хасе Ибро
 Ковачевић Илија
 Ковачевић Лазо
 Ковачевић Буре Лазо
 Ковачевић Миле Марко
 Ковачевић Боже Миле
 Ковачевић Ј. Мићан
 Ковачевић Јове Мићан
 Ковачевић Мићо
 Ковачевић Михајла Никола
 Ковачевић Обрад
 Ковачевић Петар
 Ковачевић Стевана Сава
 Ковачевић Сто'ана Симо
 Ковачевић Стево
 Ковачевић Милана Стево
 Ковачевић Миле Стојанка
 Ковачевић Сулејман
 Ковачевић Шериф
 Ковачевић Триво
 Ковачевић Стојана Урош
 Колунџија Драган
 Колунџија Н. Мићо
 Колунџија Михајла Остоја
 Комар Милка
 Кондић Брава
 Кондић Бранко
 Кондић Гавро
 Кондић Драгутин
 Кондић Буро
 Кондић Тривуна Илија
 Кондић Љубиша
 Кондић Марко
 Кондић Милан
 Кондић Василија Милош
 Кондић Перо — умро
 Кондић Васе Стево
 Кончар Николе Душан
 Корачко Мехмеда Наум
 Кораћ Јован
 Кораћ Мићо
 Кораћ Триво
 Кордић Живко
 Кордић Јован
 Корица Милана Буро
 Корица Видосав
 Кортина Муле Ахмет
 Костић Лазара Дмитар
 Которић Влада

Кравић Петра Душан
 Крагуљ Драгутин
 Крагуљ Душан
 Крагуљ Милан
 Крагуљ Симо
 Крајановић М. Миле
 Крајиновић П. Јован
 Крајиновић П. Миле
 Краћалић Косте Љупка
 Кременовић Мићо
 Крешевљанин Ибре Есад
 Кривокућа Николе Душан
 Кривошија Јована Јово
 Кренејко Милан
 Крнетић Букана Бранко
 Крнетић П. Душан
 Крнетић Јованка
 Крнетић Лаке Лазо
 Крнетић М. Свето
 Крњић Незир
 Кроњац Јефте Борће
 Кроњац Буре Иван
 Крунић Буре Вељко
 Крунић Љуба
 Крунић Илије Миланко
 Крунић Буре Мирко
 Крунић Илије Млаћен
 Крунић Илије Обрад
 Крунић Реље Чедо
 Крчмар Бранко
 Крчмар Боко
 Крчмар Миле Јово
 Крчмар Михајла Никола — умро
 Крчмар Косте Ранко — умро
 Кубет Владо — умро 1984.
 Кубет Раде Миленко
 Кубет Васе Станко
 Кувач Млаћена Михајло
 Кугиш Урош
 Кузмановић Пере Миле
 Кукић Мирко
 Кукић Перо
 Кукољ Божо
 Кукољ Борка
 Кукољ Д. Борко
 Кукољ Дане
 Кукољ Јове Зора
 Кукољ Јово
 Кукољ Јанка Јован
 Кукољ Миле Лазо
 Кукољ Милош
 Кукољ Миле Мирко
 Кукољ Миле Перо
 Кукољ Триво
 Кукољ Урош
 Куленовић Сулејмана Ахмет
 Куленовић Екрем
 Кураш Марка Даница
 Курин Јове Светко
 Кустић Осман

Л

Лапо Хаџан
 Лапо Хумо
 Латиновић Бранко
 Латиновић Симе Милан
 Латиновић Тоде Триво
 Леви Садика Мони
 Леви Јакоба Мориц
 Лемез Владе Милош
 Лемеш Мехмед
 Личанин Мехе Салко
 Личина Бојана
 Личина Петра Душан
 Личина Миланко
 Личина Тоде Миле
 Личина Мирко
 Личина Николе Мирко
 Личина Петар
 Личина Светозар
 Локмић Ибре Нурија
 Лопар Драрутин
 Лукић Јове Митар
 Лукић Илије Никола
 Лучић Пере Душан
 Лучић Глиге Стојан

Љ

Љепоја Даница
 Љепоја Годора Даница
 Љубоја Гавре Милан
 Љубоје Вељко

М

xМазалица Љуба
 Мазалица Пере Марко
 Мазалица Јове Никола
 Мазалица Николе Славко
 Мајер Михајла Крешо
 Мајкић Богдан
 Мајкић Петра Богдан
 Мајкић Бранко
 Мајкић Бранко
 Мајкић Лазе Драго
 Мајкић Боже Душан
 Мајкић Буре Бука
 Мајкић Лазе Илија
 Мајкић Јово
 Мајкић Николе Јово
 Мајкић Петра Јово
 Мајкић Стевана Јово
 Мајкић М. Лазо
 Мајкић Милан
 Мајкић Остоје Милан
 Мајкић Миленко
 Мајкић Петра Петар
 Мајкић Ратко
 Мајкић Илије Бићан — умро 1977.
 Мајмуновић Стевана Нећо
 Мајсторовић Николе Стево

Макивић Боже Аица
 Макивић Илије Гојко
 Макивић Марка Душан
 Макивић Гојка Рајко
 Макић Стојан — умро 1983.
 Малеш Стојана Никола
 Малинић Вокана Јандре
 Малинић Цвије Мићо
 Малић Косте Божо
 Малић Марка Петар
 Мамлић Илије Драган
 Мамлић Боже Гојко
 Мамлић Пере Лука
 Мамлић Илије Мирко
 Манга Хаџе Муфид
 Мандић Анђа
 Мандић Васо
 Мандић Стевана Драго
 Мандић Триве Драго
 Мандић Душан
 Мандић Стојана Душан
 Мандић Васе Гојко
 Мандић Томе Илија
 Мандић Илије Јово
 Мандић Триве Јово
 Мандић Лука
 Мандић Јове Лука
 Мандић Васе Михајло
 Мандић Луке Никица
 Мандић Марка Никола
 Мандић Раде
 Мандић Луке Рајко
 Мандић Стојанка
 Манојловић Владо
 Манојловић Милоша Јово
 Маран Миле Борће
 Маран Здравко
 Маран Јована Јованка
 Маран Марка Лазар
 Маријан Илије Јован
 Маринковић Васе Илија
 Марић Саве Буро
 Марић Борћа Мирко
 Маричић Симо
 Марјановић Богдан
 Марјановић Јове Драго
 Марјановић Борће
 Марјановић Јован
 Марјановић Милан
 Марјановић Обрада Мирко
 Марјановић Никола
 Марјановић Јове Петар
 Марјановић Стево — умро
 Марјановић Лазе Урош
 Марковић Раде
 Марчета Лазе Божо
 Марчета Петра Бранко
 Марчета Петра Душан
 Марчета Лазе Јово
 Марчета Лазар
 Марчета Милан — умро 1984
 Марчета Васе Михајло

Марчета Алексе Никола
 Машић Мехмеда Хазим
 Махмутовић Хајдефа Мухарем
 Маџура Милош
 Маџура Манојла Милутин
 Маџура Лазе Никола
 Маџура Паје Никола
 Маџура Јована Радомир
 Мачкић Триве Перо
 Медан Владислава Миладин
 Медић Ј. Борислав
 Медић Боро
 Мелић Хасана Хаил
 Мешановић Заима Салих
 Мијатовић Стојана Јела
 Мијатовић Милорад — умро 1983.
 Мијатовић Михајла Стеван
 Мијатовић Јована Раде
 Мијић Божо
 Мијић Бранко
 Мијић Миле
 Микић Илије Мара
 Микић Ранка Ратко
 Микић Остоје Чедо
 Миладиновић Борђија Душан
 Миладиновић Тоде Здравко
 Миладиновић Нећо
 Милановић Николе Петар
 Милашевић Миодраг
 Милешевић Петра Драгић
 Милешевић Драго
 Милешевић Дмитра Милан — умро
 Милешивић П. Никола
 Милешивић Пере Слободан
 Миливојша Филипа Мићо
 Милинковић Богдан
 Милинковић Лазе Илија
 Милинковић Лазо
 Милинковић Блаже Обрад
 Милиновић Лаке Буро
 Милиновић Милоша Михајло
 Милојица Јован
 Милојца Недељко
 Милош Паве Мато
 Милошевић Пере Новак
 Милошевић Дане Перса
 Миљаковић Гојко
 Миљатовић Драган — умро
 Миљатовић Михајло — умро
 Миљевић Миле Бранко
 Миљевић Даница
 Миљевић Бурин
 Миљевић Петра Илија
 Миљевић Милан
 Миљевић Миле Милан
 Миљевић Милан „Миланчић" —
 умро 1983.
 Миљевић Петра Милан
 Миљевић Триве Милан
 Миљевић Дамјана Мило
 Миљевић Тоде Мира
 Миљевић Илије Мирко

Миљевић Томе Остоја
 Миљевић Николе Петар
 Миљешевећ Марко
 Миљковић Душан
 Миљковић Буре Душан
 Миљуш Божо
 Миљуш Симе Гојко
 Миљуш Спасе Душан
 Миљуш Милан
 Миљуш Боже Стојан
 Миљуш Симе Тодор
 Минић Алексе Гојко
 Мирић Душан
 Мирковић Јове Милка
 Мисић Митра Гојко
 Мишковић Здравко
 Михајлица Марко
 Михајлица Милан — умро
 Михајловић Миле Владо
 Михајловић Буре Јово
 Михајловић Михајло — умро 1984.
 Михаљевић Дмитра Јово
 Михаљевић Еугена Ладислав
 Михаљица Јове Драган
 Михаљчић Димитра Јово
 Милић Владо
 Милић Гојка Ранко
 Милић Салка Хасан
 Морић Асима Исмет
 Мрђа Бошко
 Мрђа Буре Бураћ
 Мрђа Тривуна Јован
 Мрђа Луке Јово
 Мрђа Луке Мирко
 Мрђа Никола
 Мркеља Душан
 Мршић Лазе Душан
 Мршић Михајла Борђе
 Мршић Остоје Јован
 Мршић Ристе Стоја
 Мудринић Васе Давид
 Мудринић Михајла Јандрија
 Мудринић Лука
 Мудринић Јована Обрад
 Мудринић Душана Чедо
 Мујкановић Дервиша Дервиш
 Мујчиновић Адема Хасиб
 Мулаомеровић Суље Омер
 Муњижаба Борђе
 Муњижаба Луке Борђе
 Муњижаба Којо
 Муњижаба Лазе Петар
 Муњиза Лазара Драгољуб
 Муранић Саве Душан
 Мурачевић Ибрахима Алија
 Муслић Зајка Салих
 Мустабеговић Ибрахима Ејуб
 Мутић Васа
 Мутић Буре Светко
 Мутић Урош
 Мухаремовић Ибре Атиф
 Мухаремовић Ениса Ибро

Мухаремовић Салка Омер
 Мучаревић Халила Шабан

Н

Накић Хасе Сулејман
 Наранџић Марко
 Недимовић Дако
 Недимовић Бурана Дукан
 Недимовић Душан
 Недимовић Илија
 Недимовић Букана Милан
 Недимовић Владе Милан
 Недимовић Даке Миле
 Недимовић Лазе Миле
 Недимовић Урош
 Недимовић Михајла Мићо
 Незић Реџе Зулфа
 Незић Мустафа Мула
 Неимарлија Бехалија
 Неимарлија Назир
 Неимарлија Омер
 Николић Жарка Живко
 Новаковић Винко
 Новаковић Душко
 Новаковић Васе Буро
 Новаковић Луке Јово
 Новаковић Крсто
 Новаковић Милаи
 Новаковић Буре Мићо
 Новаковић Невенка
 Новаковић Никола
 Новаковић Ратко
 Новаковић Зекана Спасоја
 Новаковић Косте Стево

Њ

Његован Буре Дмитар
 Његован Петра Јован
 Његован Јанка Мићо

О

Обрадовић Миле Дане
 Обрадовић Мићо
 Обрадовић Миле Мићо
 Огар Јово
 Огњеновић Симе Буро
 Ољача Давида Гојко
 Ољача Паје Грујо
 Ољача Буро
 Ољача Љубомира Живко
 Ољача Зора
 Ољача Боже Лазо
 Омановић Берима Феха
 Омановић Хамдија
 Омеровић Османа Хабор
 Опачић Дмитра Томка
 Орловић Јове Милан
 Орловић Петра Никола
 Орловић Петра Урош

Ормановић Салиха Зајко
Оруч Мустафе Иамил
Османовић Осман
Остојић Паје Илија
Остојић Николе Јово
Остојић Милан
Остојић Милош
Оџић Драган
Оџић Милан — умро

П

Павић Бранко
Павић Душан
Павић Марко
Павић Петар
Павић Буре Петар
Падијак Синана Мустафа
Паћен Марка Гојко
Паћен Бранка Милан
Пантелић Луке Душан
Пантош Миле Вид
Пантош Лазе Буро
Пањега Наила Мехо
Папрић Јован
Папрић Миле
Пашалија Јове Буро
Пашалија Здравко
Пашалић Галиб
Пашалић Фехима Мехмед
Пашић Триво
Пауковић Јово
Пејић Тривуна Јово
Перишић Илије Лазо
Перишић Илије Милан
Петровић Душан
Петровић Михајла Јово
Петровић Александра Константин
Петровић Миле Марко
Петровић Стојана Милорад
Петровић Мићо
Петровић Раде Петар
Петровић Раде
Петровић Срећо
Петровић Урош
Петрош Јована Дмитар
Петрош Јован
Пикњач Шабана Хамда
Пилиповић Милан
Пиљуг Авдо
Глиљуг Фехим
Пјевац Николе Милош
Плавшић Владо
Плавшић Драган
Плавшић Борћо — умро
Плавшић Јелена
Плавшић Милан
Плавшић Миће Миле
Плавшић Мићо
Плавшић Саве Никола
Плавшић Никола
Плавшић Симе Остоја

Плавшић Славко
Плавшић Јове Триво
Планчић др Војислав
Плећаш Раде Буро
Познић Николе Душан
Појскић Шабана Суада
Половина Буре Бранко
Половина Јове Гојко
Половина Јове Буро
Поповић Војислава Бранко
Поповић Гојко
Поповић Душан
Поповић Живка
Поповић Буре Милан
Поповић Петар
Поиновић Саво
Порош Живка
Порош Јанко
Порча Агде Хасиб
Правица Милоша Љубица
Прашталo Влајка Васo
Прашталo Миле Гојко
Прашталo Симе Душан
Прашталo Миће Јован
Прашталo Јове Милан
Прашталo Боже Миле
Прашталo Буре Никола
Прашталo Николе Петар
Прашталo Илије Стојан
Прашталo С. Тома
Прашталo Стојана Триво
Праћа Душан
Предојевић Гојко
Предојевић Драган
Предојевић Драгоја
Предојевић Љубомир
Предојевић Перo
Предојевић Јована Перo
Пригарица Алије Мухарем
Прлина Драго
Прошић Вука
Прошић Буро
Прошић Јове Здравко
Прошић Пане
Пртија Симе Никола
Пуача Јове Драго
Пувалић Буре Раде
Пувалић Луке Стеван
Пувалић Тривун
Пузигаћа Буро
Пузигаћа Ранко
Пупац Миле Жарко
Пупац Лазе Перo
Пухалић Буре Никола
Пугар Раде Свето

Р

Радаковић Благоја
Радаковић Данило
Радаковић Дара
Радаковић Које Буро

Радаковић Илија
 Радаковић Јована Милутин
 Радаковић Перса
 Радаковић С. Слвко
 Радаковић Стево
 Радиновић Боже Остоја
 Радишић Драгомир „Драго“
 Радишић Пере Слободан
 Радосављевић Марко
 Радош Душан — умро
 Радошевић Васа Драгоја
 Радошевић Бурђа Илија
 Радошевић Бурђа Перо
 Радуловић Давида Бранко
 Радуновић Стојана Богдан
 Радусин Милоша Милан
 Рајлић Бранко — умро
 Рајлић Павла Буро
 Рајлић Јове Зора
 Рајлић Марка Лазо
 Рајлић Миле Лазо
 Рајлић Илије Љубо
 Рајлић Никола
 Рајлић Тодора Никола
 Рајлић Петар — умро
 Ракација Стоја
 Раковић Милана Богдан „Боба“
 Раковић Вида Гавро
 Раковић Гојко
 Раковић Миле Лука
 Раковић Драге Недељко
 Раковић Петра Никола
 Раковић Миле Пане
 Раковић Буре Томо
 Ралић Мухарем
 Растовић Николе Милош
 Рашета Гојка Аћим
 Рашета Душана Душан
 Рашета Гавре Буро
 Рауш Михајло
 Раца Раде
 Резаковић Асиф
 Ремовић Османа Хасад
 Репајић Душан
 Репајић Јово
 Ресановић Раде
 Ресановић Николе Радослав
 Родић Симе Бошко
 Родић Петра Вукашин
 Родић Илије Душан
 Родић Николе Душан
 Родић Милоње Милан
 Родић Јандрије Миле
 Родић Мирко
 Роквић Бора
 Роквић Мамче
 Роквић Миле Ранко
 Роквић Буре Слободан
 Роквић Стево
 Ронић Миле
 Рујевић Миле Сретко
 Рунић Драгица

Рунић Давида Коста
 Рунић Љубо
 Рунић Дане Љубо

С

Савић Гојко
 Савић Љуба
 Садиковић Дервиша Хасиб
 Сакрација К. Богдан
 Сакрација Боро
 Сакрација Раде
 Салихагић Салке Хамко
 Самарџија Богдан
 Самарџија Стојана Буро
 Самарџић Раде
 Сандаљ Илије Душан
 Кантрач Саве Јово
 Сантрач Триве Никола
 Сантрач Сава
 Сантрач Саве Спасо
 Сарајлић Салиха Митхад
 Сарајлић Хасе Рифет
 Сарајлић Асима Хасан
 Сарачевић Зајнела Јусуф
 Светлица Урош
 Свјетлица Михајла Марко
 Сејаровић Мухарем
 Сенић Миле Гојко
 Сенић Лазо
 Сибрахифизовић Хусеина Расим
 Сивић Мехе Едхем
 Силахић Мухамед
 Силкић Асиф
 Симић Драгослав
 Симић Остоја
 Совиљ Богољуба Бранко
 Совиљ Стојана Мићо
 Совиљ Петар
 Софиљ Б. Дане
 Софиљ Никола
 Софиљ Буре Петар
 Спахић Атифа Арелан
 Спахић Суле Ениз
 Спахић Наима Наим
 Спахић Незира Расим
 Спахић Дервиша Сулејман
 Сгтахић Адема Фехим
 Спахић Браше Халил
 Срдић Дане
 Стаманачић Омера Шемсо
 Станаревић Саве Раде I
 Станивуковић Буре Стево
 Станисављевић Дане Никола
 Станић Л. Борћо
 Станић Т. Јово
 Станић Миле Мирко
 Станић-Ступар Радојка
 Станић Буре Тодор
 Станковић Ристе Душан
 Станковић Лука
 Станковић Света

Станчевић Божо
 Станчевић Мирко
 Станчевић Буре Мирко
 Станчевић Пере Мирко
 Старчевић Обрад
 Старчевић Станко
 Стевановић Нике Млаћен
 Стјепановић Тодора Миле
 Стјепић Блашка Ратко
 Стјепчић Глиша
 Стојаковић Јовице Гојко
 Стојаковић Михајла Драган
 Стојаковић Јовице Лазо
 Стојаковић-Мршић Милева
 Стојановић Благо
 Стојановић Уроша Војислав
 Стојановић Десанка
 Стојановић Саве Душан
 Стојановић Јове Лука
 Стојановић Николе Милан
 Стојановић Косте Мићо
 Стојановић Сретко
 Стојановић Боже Светко
 Стојнић Миле Драган
 Стојнић Николе Драган
 Стојнић Николе Драган
 Стојнић Спасе Јово
 Стојнић Миле Милан
 Стојнић Николе Милан
 Стојнић Тихомир Тихо
 Стојнић Цвијо
 Столдог Стана
 Стохић Илије Халид
 Стричевић Пере Војо „Стриц“
 Стричић Јове Милан
 Студен Никола
 Ступар Букана Богдан
 Ступар Симе Божо
 Ступар Јове Вељко
 Ступар Војо
 Ступар Миле Дмитар
 Ступар Драган
 Ступар Драго
 Ступар Душан
 Ступар Миле Борће
 Ступар Петра Борћо
 Ступар Лазе Буро
 Ступар Николе Буро
 Ступар Алексе Здравко
 Ступар Буре Илија
 Ступар Војка Јован
 Ступар Сгеве Јово
 Ступар Буре Коста
 Ступар Милоша Лазо
 Ступар Војке Лиза
 Ступар Марко
 Ступар Раде Марко
 Ступар Војкана Марко
 Ступар Ристе Мика
 Ступар Милан „Мифа“
 Ступар Стојана Милан
 Ступар Буре Миле „Крљо“

Ступар Милорад
 Ступар Миле Мирко
 Ступар Николе Мирко
 Ступар Николе Мирко — улфо 1984.
 Ступар Николе Мићо
 Ступар С. Момчило
 Ступар Никола
 Ступар Илије Никола
 Ступар Раде Рајко
 Ступар Јове Ранко
 Ступар Николе Ранко
 Ступар Славко — умро
 Ступар Стеве Слободан
 Ступар Буре Стеван
 Ступар Илије Стојан
 Ступар Тривун „Триво“
 Ступар тојапа Чедомир
 Субашић Анто
 Судчевић Петар
 Сулејманбашић Салиха Мухидин
 Суљагић Сулејмана Хамдија
 Суљић Мухамеда Ајша
 Суљић Авде Ферид
 Сурла Михајла Буро
 Сурла Стевана Мирко
 Суртов Милан
 Сучевић Јована Душан
 Сучевић Јована Петар
 Сучевић Миле Петар
 Суциковић Сима
 Суцум Јовка Боривоје

Т

Тадић Лазара Милан
 Талић Видака Милан
 Телаловић Османа Заим
 Терзић Пашана Мустафа
 Тешић Стевана Коста
 Тобић Милана Владо
 Тодић Бранко „Бране“
 Тодић Здравко
 Тодић Лазара Јово
 Тодић Пане
 Тодоран Илије Милаи
 Тодоран Митра Милутин
 Тодоровић Лазе Дамјан
 Тојагаић Анђа
 Тојагић Петра Бранко
 Тојагић Милош
 Тојагић Петра Станко
 Толић Мухамеда Салих
 Тољагић Николе Мила
 Тољагић Јове Никола
 Тољагић Николе Србо
 Томановић Бачкоња Бука
 Томаш Борћо
 Томаш Милан
 Томић Дмитра Урош
 Топаловић Миленко
 Топић Богдан
 Топић Васо

Топић Миле Вукашин
 Топић Нећо
 Топић Ратко
 Тополић Божо
 Тополић Миле Јово
 Тополић Миле
 Тополић Милка
 Тополић Милош
 Тополић Буре Никола
 Торбица Јове Нико
 Торбица Стево
 Трамошљанин Буја
 Тркуља Војана Васо
 Тркуља Косте Владо
 Тркуља Миле Јово
 Тркуља Саво
 Трнинић Буре Мирко
 Трнинић Миле Рада
 Трокић Авде Хусо
 Трона Мехмед
 Тртица Раде Душан
 Тртица Николе Буро
 Тубин Душан
 Тубин Николе Душан
 Тубин Дамјана Никола
 Тубин Борћа Столе
 Тувић Драган
 Тувић Илије Душан
 Тувић Илије Милорад
 Тукулић Осман
 Турчинхоић Елмас
 Тукаковић Николе Звонимир

Б

Базић Ристе Перо
 Банић Сулејмана Ахмед
 Батић Омера Ахмед
 Батић Омера Мехмед
 Бево Авде Узеир
 Берим Раме Алија
 Бехајић Булага
 Бехајић Хусе Хамдо
 Бирић Томе Урош
 Бопић Бранко — умро 1984.
 Бопић Ј. Дане
 Бопић Илија
 Бопић Марко
 Бопић Лазе Милан
 Бопић Милош
 Бопић Мићо
 Бопић Петар
 Бопић Раде Раде
 Бопин Мехмеда Салих
 Босић Илија
 Босић Осман
 Босић Салко
 Босић Хисан
 Бук Петра Славко
 Булибрк Божо
 Булибрк Милоша Бранко
 Булибрк Б. Драган

760.

Булибрк Душан
 Булибрк Марка Душан
 Булибрк Миле Душан — умро
 Булибрк Триве Душан
 Булибрк Раде Жарко
 Булибрк Саве Здравко
 Булибрк Пере Јоја
 Булибрк Триве Марко
 Булибрк Пере Михајло — умро
 Булибрк Пере Обрад
 Булибрк Миле Перо
 Булибрк Свето — умро 1983.
 Булибрк Марка Триво — умро
 Бургуз Крсте Бранко
 Бургуз Михајла Буро
 Бургуз Милан
 Бургуз Пере Милан
 Бургуз Милош
 Бургуз Душан Милутин <
 Бургуз Тодора Мирко
 Бургуз Михајла Перо
 Бургуз Јована Симо
 Бургуз Михајла Светозар — умро
 Бургуз Душан

У

Угреновић Дане Проко — умро
 Удовчић Митра Буро
 Удовчић Илије Столе
 Умићевић Бранко — умро
 Умићевић Марка Буро
 Умићевић Остоје Лазо
 Умићевић Љубан
 Умићевић Марко
 Умићевић Милан
 Умићевић Никола
 Умићевић Аћима Перо
 Умићевић Ристо
 Умићевић Јована Станко
 Умићевић Јована Станко
 Умићевић Пере Стојан
 Умићевић Зага
 Утјешановић Триве Бранко
 Утјешановић Дмитра Мирко
 Утјешановић Јована Петар
 Утјешановић Стоја

Ф

Фејзић Хасана Осман
 Фејзовић Сулејман
 Фогл Ивана Иван
 Фудов Ивана Иван

Х

Хајдуковић Душан
 Хајдуковић Луке Паја
 Хајловић Хамдо
 Халач Расима Рефик

Халиловић Фехима Суљо
 Халић Салиха Ејуб
 Хамзић Алије Асим
 Хамзић Мехмеда Мехо
 Хамзић Салиха Мустафа
 Хамић Ибрахима Ахмед
 Ханџић Мује Салем
 Хасанчић Емина Сулејман
 Хаеић Назима Кадар
 Хасић Шмсе Мехмед
 Хасић Мухарема Хусеин
 Хатибовић Фехим
 Хаџић Ибрахима Кемал
 Хаџић Мехмеда Омер
 Хегановић Салих
 Хоџић Сулејмана Ахмед
 Хрбнић-Исламовић Сенија
 Хрнчић Бемал
 Хрнчић Мухамед
 Хусеинагић Хусеина Мухамед
 Хусеиновић Мехе Мујо
 Хусеинспахић Агона Мехмед
 Хусеинспахић Шемсо
 Хусић Касима Авдо
 Хусић Мехе Фадил

Д

Џајанс Хамида Сафет
 Џигановић Милан
 Џрнобрња Борђе
 Џрнобрња Драгутина Борђе
 Џрнобрња Јово
 Џрнобрња Јована Ратко
 Џрномарковић Богдан
 Џрномарковић Бранко
 Џрномарковић Миле Вида
 Џрномарковић Николе Винко
 Џрномарковић Вујо — умро 1983.
 Џрномарковић Илије Драго
 Џрномарковић Душан
 Џрномарковић Вида Живко
 Џрномарковић Раде Илија
 Џрномарковић Луке Јова
 Џрномарковић Кајо
 Џрномарковић Спае Лазар
 Џрномарковић Микд
 Џрномарковић Милан — умро 1984.
 Џрномарковић Буре Милан
 Џрномарковић Луке Милан
 Џрномарковић Луке Миле
 Џрномарковић Обрад
 Џрномарковић Боже Обрад
 Џрномарковић Стојана Светозар
 Џрномарковић Светозар
 Џрномарковић Стево Стевица
 Џрномарковић Вида Цветко
 Цветичанин Дане
 Цвећњак Бранко
 Цвијић Химза
 Цвјетичанин Јове Мићо

Ч

Чакановић Стевана Милан
 Чалић Перо
 Чалман Мухарема Мухамед
 Чалук Дилме Обре
 Чалук Рашида Обре
 Чанковић Милан
 Чанковић Боже Перо
 Чанковић Дане Слободан
 Чекић-Вејзагић Нура
 Челенко Мује Халил
 Челић Хабиба
 Чевећ Алексе Чедо
 Чича Богдан
 Чича-Тубин Анђелка
 Чича Божо
 Чича Војислав
 Чичак Салиха Сакиб
 Чичан Бурђе
 Чобо Мустафа
 Чолаковић Хасо
 Чолић Миле Лазо
 Чолић Смајо
 Чуковић Душан
 Чулић Пере Жарко
 Чулић Јове Миланко
 Чучковић Илија
 Чучковић Лазо

Џ

Џакула Паје Стеван
 Џодан Миле Гојко

Ш

Шабих Суље Расим
 Шабан Јоће Јован
 Шајан Милана Лазо
 Шаља Мехе Чамил
 Шаљег Остоја
 Шапоња Марка Мићо
 Шарац Раде — умро
 Шврака Лазо — умро
 Шврака Пере Милош
 Шева Станка Боро
 Шехић Луке Триво
 Шево Славко
 Шендер Божићар
 Шехагић Ешреф
 Шеховић Мустафа Амед — умро 1983.
 Шеховић Омера Салих
 Шеховић Бегана Зулфо
 Шипка Давида Стеван
 Шишић Ахмед
 Шкаља Адема Бајро
 Шкондрић Буре Божо
 Шкондрић Јове Лазо
 Шкондрић Михајло — умро 1982.
 Шокодрић Миле
 Шкондрић Мирко

Шкондрић Илије Никола
 Шкондрић Јове Симо
 Шкорић Николе Божо
 Шкорић Илије Дејан
 Шкорић Јове Букан
 Шкорић Јове Буро
 Шкорић Никола
 Шкорић Јове Стево
 Шкрбић Петар
 Шлзиво Исмет
 Шобот Синана Исмет
 Шобот Пере Пајо
 Шојин Милан
 Шојон Милан
 Шолаја Гоја
 Шоран Антона Августип
 Штиковац Миле Марко
 Штрбац Лазе Богољуб „Богдан“
 Штрбац Николе Божо
 Штрбац Вељко
 Штрбац Николе Душан
 Штрабац Лазе Буро
 Штрбац Јанка Илија
 Штрбац Косте Лазар
 Штрбац Спасоја Лелија
 Штрбац Љубо
 Штрбац Љубомир
 Штрбац Дамјана Милан
 Штрбац Луке Милан
 Штрбац Миле Миле
 Штрбац Милосава
 Штрбац Давида Милош
 Штрбац Буре Милош
 Штрбац Николе Мирко
 Штрбац Гјере Михајло
 Штрбац Буре Никола
 Штрбац Миле Петар „Перо“
 Штрбац Јове Раде
 Штрабац-Станковић Боже Радојка
 Штрбац Симо
 Штрбац Пере Стеван
 Штрбац Стево
 Шубић Игњација Алфуз
 Шукола Смаје Мехо

Шукуљ Зулфо
 Шулић Тодора Милан
 Шупут Јове Душан
 Шушало Јове Мирко
 Шушало Вељка Рајко
 Шушњица Буро
 Шушњица Буре Лазар
 Шушњица Буре Симо
 Шутић Станка Јово

НАКНАДНИ СПИСАК

Радаковић Боже Богдан
 Ковачевић Васо
 Илић Михајло
 Топић Божо
 Топић Милка
 Шијан Миле Милан
 Латиновић Лазара Душан
 Бумић Душан
 Бумић Пере Томо
 Вајагић Симе Милан
 Латиновић Николе Даница
 Јарић Михајла Бранко
 Латиновић Буро
 Беслаћ Стака
 Дрљача Стојана Миле
 Радаковић! Јове Марко
 Гргић Стеве Душан
 Мијић Гојка Мирко
 Јапунца Миле Милан
 Прошић Јована Станко
 Новаковић Николе Вид
 Бокан Пегра Урош
 Качавенда Пере Божо
 Адамовић Љубица
 Јањић Крстана Светко
 Мандић Васе Дако
 Марчета Јована Никола
 Антонић Миле Триво
 ЈСалућеровић Васе Јово
 Дмитровић Раде Миле
 Грбић Бурс Мане

С А Д Р Ж А Н И Е

... (Цитат из Титовог говора у Јас еици 7. јануара 1943. године) — — 5
Ријеч Редакције — — — — — Ријеч Редакције — — — — — • 7

I

ОПШТИ ДИО

Карабеговић Осман: ШЕСТА БРИГАДА БРАНИЛАЦ И ЗАШТИТНИК НАРОДА ПОДГРМЕЧА — — — — —	15
Миљевић Милан — Миланчић: НЕКА ЗАПАЖАЊА О БОРБАМА ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ БРИГАДЕ (сјећања) — — — — —	22
Бајалица Димитрије: ПАРТИЈСКО-ПОЛИТИЧКИ ЖИВОТ И РАД У ШЕСТОЈ БРИГАДИ — — — — —	28
Колунџија Мићо и Дрча Перо: НАРОД ПОДГРМЕЧА И ЊЕГОВА ШЕСТА КРАЈИШКА НОУ БРИГАДА У ЧЕТВРТОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКОЈ ОФАНЗИВИ — — — — —	54
Стојнић Вељо: О ЈЕДНОМ ЗНАЧАЈНОМ ПИСМУ БУРЕ ПУЦАРА — СТА- РОГ КОЈЕ ВЈЕРОВАТНО ВИШЕ НЕ ПОСТОЈИ — — — — —	77
Дамјановић Бране: О СКОЈ-У КРОЗ СЈЕБАЊА И ДОКУМЕНТА — — — — —	81
Папо др Роза и Леви Морис: САНИТЕТСКА СЛУЖБА У ПОДГРМЕЧУ, ПРВОМ КРАЈИШКОМ НОП ОДРЕДУ И У ШЕСТОЈ КРАЈИШКОЈ НОУ БРИГАДИ — — — — —	91
Дрча Перо и Кнежевић Лазо: ВЕЗА У ПРВОМ КРАЈИШКОМ НОП ОД- РЕДУ И ШЕСТОЈ КРАЈИШКОЈ НОУ БРИГАДИ — — — — —	119
Јапунца Никола: КУРИРИ ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ УДАРНЕ БРИГАДЕ У ТОКУ НОР-а — — — — —	146
Родић Светко: НАРОД ПОДГРМЕЧА И ЊЕГОВА ШЕСТА БРИГАДА — — — — —	150
Вељић Анђелко — Бране: ШЕСТА КРАЈИШКА — БРИГАДА ЈУНАШТВА И ВЕДРИНЕ — — — — —	155
Марјановић Јоцо: РАМЕ УЗ РАМЕ СА БОРЦИМА ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ НОУ БРИГАДЕ — — — — —	157
Миљевић Милан — Миланчић: КУРИРИ МОЈА РАТНА ДЈЕЦА — — — — —	159
Поповић Саво: СОБА ЗА КОМАНДАНТА МИЛАНЧИБА (анегдота) — — — — —	160
Миљуш Милан: СЈЕБАЊЕ НА ДРУГАРИЦЕ — БОРЦЕ И БОЛНИЧАРКЕ ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ НОУ БРИГАДЕ — — — — —	161
Вулин Којица: ПОЗАДИНСКЕ СЛУЖБЕ У ПОДГРМЕЧУ И ЊИХОВ ДОП- РИНОС СНАБДЕВАЊУ И ЗБРИЊАВАЊУ ВОЈСКЕ И НАРОДА ТОКОМ НОР-а — — — — —	163
Цпномарковић Милан — Крљо: ОЈ, БРИГАДО, ЕЈ БРИГАДО МОЈА — — — — —	165
Миљевић Милан — Миланчић: НАШИМ БОЛНИЧАРКАМА — ВЕЛИКО ХВАЛА — — — — —	166
Стојић Тихимир: КУЛТУРНО-ПРОСВЈЕТНИ РАДУТРЕБЕМ БАТАЉОНУ Родић Светко: КОМАНДИРИ ТРЕБЕ ЧЕТЕ ПРВОГ БАТАЉОНА — — — — —	166
	176

II

1942. — 1943.

Миљевић Милан — Миланчић: ОД ПРВЕ КУХИЊЕ ДО ОРГАНИЗОВАНОГ СНАБДЕВАЊА — — — — —	183
Веселиновић Драго и Јелача Михајло: ВОД ЗА ВЕЗУ ПРВОГ КРАЈИШКОГ НОП ОДРЕДА И ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ НОУ БРИГАДЕ ДО СЕПТЕМБРА 1943. ГОДИНЕ	184
Трнинић Мирко: РАЗВОЈ ВЕЗЕ У ПРВОМ КРАЈИШКОМ НОП ОДРЕДУ И ШЕСТОЈ КРАЈИШКОЈ НОУ БРИГАДИ — — — — —	188
	763.

Диздаревић Заим — Зајко: УЛОГА ДРУГОГ БАТАЉОНА У БОРБАМА ЗА ОСЛОБОБЕЊЕ БИХАБА	193
Мандић Раде: ФОРМИРАЊЕ И РАД АКТИВА СКОЈ-а У ПРВОЈ ЧЕТИ ДРУГОГ БАТАЉОНА	195
Дробац Душан: НЕКА СЈЕБАЊА НА РАД СКОЈЕВСКЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ДРУГОГ БАТАЉОНА	196
Станић Мирко: ЧЕДОМИР БРКИБ — БОРАЦ И ПЈЕСНИК	201
Матијевић Букан: СЈЕБАЊЕ НА БОРБЕ ОКО СТАРОГ МАЈДАНА СЕПТЕМБРА 1942. ГОДИНЕ	204
Зорић Јово: СЈЕБАЊЕ ИЗ НАПАДА НА ЦАЗИН	208
Мандић Раде: ПОГИБИЈА НИКОЛЕ МАНДИБА И БУРАНА ОСТОЛИБА	209
Букић Перо: КАКО САМ ДОЖИВИО ДВА НАПАДА НА САНСКИ МОСТ	211
Бајалица Мила: СТВАРАЊЕ БРИГАДНОГ ЛИСТА „ЈУРИИГ“	216
Јапунца Никола: У ИЗВРШЕЊУ ЗАДАТКА ПОМОГЛЕ СУ И ЛОГОРСКЕ ВАТРЕ	219
Букић Спасе: АКЦИЈА У КАЊОНУ УНЕ	221
Беслаћ Гојко: ТРЕПЊА И „НЕПРОБОЈНА“ ГЛАВА (анegdота)	222
Букић Перо: ХИТНО ПАРТИЗАНСКО ПИСМО	223
Дрљача Стојан: ДВОЛИЦА НА СТРАЖИ	227
Угреновић Проко: НАПАД НА БОСАНСКИ НОВИУ ЈЕСЕН 1942. ГОДИНЕ	228
Вујатовић Душно: НА ШУБА ДОЛУ	230
Букић Спасе: ПРВА МИТРАЉЕСКА ЧЕТА	232
Ерцег — Миљатовић Стојанка: У ПРВОЈ РАТНОЈ ГОДИНИ СА БАТАЉОНОМ „ПЕТАР ШКУНДРИБ“	235
Букић Перо: НЕУСТРАШИВИ САРАДНИЦИ НАРОДНООСЛОБОДИЛАЧКЕ БОРБЕ — ИБРАХИМ И СТЕВАН	240
Ковачевић Стево: ЛЕГЕНДАРНИ КОМАНДИР И КОМАНДАНТ ГРЛИША РАЦА	242
Јапунца Никола: ПОСЛИЈЕ АКЦИЈЕ У УСТАШКИМ УНИФОРМАМА	248
Штрбац — Станковић Радојка: ПАРТИЗАНСКА БОЛНИЦА У РИСОВЦУ	248
Илић Ратко: РУЖА ЦРНОМАРКОВИЋ — ПАРТИЗАНСКА МАЈКА	252
Вукојевић Боро: СЈЕБАЊЕ НА ВРИЈЕМЕ ПРОВЕДЕНО У ШЕСТОЈ КРАЈИШКОЈ НОУ БРИГАДИ У ТОКУ НОР-а	253
Илић Ратко: СЈЕБАЊЕ НА ДРУГИ НАПАД НА САНСКИ МОСТ	256
Ступар Бoko: ДУШАН МИЛЕШЕВИЋ — ПОЛИТИЧКИ КОМЕСАР И КОМАНДИР ЧЕТЕ	258
Марјановић Драго: ЧЕТВРТИ БАТАЉОН У НАПАДУ НА САНСКИ МОСТ	264
Бабић Буро: ПОГИБИЈА КУРИРА МИРКА И ДЕСЕТАРА ТРИШЕ	266
Букић Перо: ПАРТИЗАНСКИ ПОДГРМЕЧКИ ПЕЧАТОРЕЗАЦ	270
Јовичић Дмитар: У НОВИМ ЗАПЛИЈЕЊЕНИМ УНИФОРМАМА	272
Зорић Јово: ПРВА ЧЕТА ТРЕБЕГ БАТАЉОНА У БОРБАМА НА НОВКСОЈ ПЛАНИНИ	274
Угреновић Проко: ПОЈЕО ЈЕ ЈОВАН УСТАШИНУ ПИТУ	275
Миљковић Душан: У БОРБЕНИМ РЕДОВИМА ГРМЕЧЛИЈА	275
Штрбац — Станковић Радојка: У ПОСЈЕТИ ВОЈНО-ТЕХНИЧКОЈ РАДИОНИЦИ	278
Карић Душан: ОТИШЛИ СМО У ПРОЛЈЕТЕРЕ	279
Букић Перо: КУВАРИ ТРЕБЕ ЧЕТЕ	285
Мандић Раде: ДВА ВРСНА КУВАРА	287
Шкундрић Лазо: СЈЕБАЊЕ НА ЛУКУ КЛИЧКОВИЋА	288
Ступар Чедомир: ОМЛАДИНСКИ ХОР И ДРАМСКА СЕКЦИЈА с. РУЈИШКА	290
Гајановић Перо: КОМАНДИР БРАНКО МЕДАРЕВИЋ	292
Никић Мара: ПРЕД ЧЕТВРТУ ОФАНЗИВУ	294
Макић Стојан: СА ШЕСТОМ КРАЈИШКОМ НОУ БРИГАДОМ У ЧЕТВРТОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКОЈ ОФАНЗИВИ	296
Ерцег Раде: ПРВИ БАТАЉОН „ПЕТАР ШКУНДРИБ“ У ПРВИМ ДАНИМА ЧЕТВРТЕ НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ОФАНЗИВЕ	306
Дробац Душан: САМО ДВА САТА У ПАРТИЈИ	313
Аничкић Богдан: МОЈА ЧЕТА У ЧЕТВРТОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКОЈ ОФАНЗИВИ	315
Веселиновић Драго: БОЈ НА НАГЛИШЋУ	317

Марјановић Драго: ЧЕТВРТИ БАТАЉОН У ЧЕТВРТОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКОЈ ОФАНЗИВИ — — — — —	321
Илић Ратко: БОЈ НА НАГЛИШУ — — — — —	325
Броћић Раденко: СУСРЕТ У ПРАВОМ ТРЕНУТКУ — — — — —	327
Никић Мара: ГРМЕЧ У ЧЕТВРТОЈ ОФАНЗИВИ 1943. ГОДИНЕ — — — — —	329
Карановић Бранко: ДРУГАРСТВО У НЕВОЉИ СЕ НЕ ЗАБОРАВЉА — — — — —	331
Илић Ратко: СЈЕНАЊА ИЗ ЧЕТВРТЕ НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ОФАНЗИВЕ — — — — —	332
Ступар Божо: НЕЗАБОРАВНИ ДОЖИВЉАЛИ ИЗ ЧЕТВРТЕ НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ОФАНЗИВЕ — — — — —	333
Вујатовић Душан: СУВАЈЧАНИ КРОЗ ЧЕТВРТУ НЕПРИЈАТЕЉСКУ ОФАНЗИВУ — — — — —	336
Ступар Момчило: ТРЕБА ЧЕТА ДРУГОГ БАТАЉОНА У ЧЕТВРТОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКОЈ ОФАНЗИВИ — — — — —	341
Веселиновић Даница: СЈЕБАЊА НА ПРВО РАТНО КРШТЕЊЕ — — — — —	344
Прномарковић Милан — Крљо: ЗАЈЕДНО СА СВОИМ НАРОДОМ — — — — —	345
Бабић Буро: КАКО САМ ДОЖИВИО БОРБУ НА СМРЕШЊАКУ — — — — —	349
Никић Мара: 1) ЗАСТАВА ТИТОВЕ НАЈМЛАБЕ ЧЕТЕ, 2) У ПОДГРМЕЧКОМ СЕЉУ КРВАВО ПРЕЛО, 3) БОМБАРДОВАНА БОЛНИЦА (КОРЧАНИЦА) 1943. ГОДИНЕ (пјесме) — — — — —	352
Гајановић Перо: СТАНА СТУПАР — — — — —	355
Трнинић Мирко: ВЕЗА У НАЈТЕЖИМ РАТНИМ УСЛОВИМА — — — — —	356
Бајалица Димитрије: КОСТА — КОЛЕ — РУКОВОДИЛАЦ СКОЈ-а — — — — —	359
Никић Мара: КРОЗ ОБРУЧ ОД ЛИПНИКА ДО ПАЛАНКЕ — — — — —	362
Веселиновић Драго: НЕИЗВРШЕНИ ЗАДАТАК — — — — —	366
Миљуш Милан: ПРВЕ АКЦИЈЕ ПРАТЕБЕ ЧЕТЕ И НОВОГ ТРЕБЕГ БАТАЉОНА — — — — —	367
Дробац Душан: СУКОБ ДВИЈУ ИЗВИДНИЦА — — — — —	369
Бајалица Димитрије: ЕВО ЈЕ ПЕКАРА, ДРУЖЕ КОМЕСАРУ! — — — — —	371
Марјановић Драго: ДРУГИ РОДИТЕЉ — — — — —	372
Аничкић Богдан: БОЛНИЦА У ПЕБИНИ — — — — —	375
Кљајић Никола: СЈЕБАЊА КОЈА НЕ БЛИЈЕДЕ — — — — —	376
Никић Мара: ПОСЛИЈЕ ЧЕТВРТЕ НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ОФАНЗИВЕ — — — — —	378
Ерцег — Миљатовић Стојанка: НАЈЕЛЕ СМО СЕ „ОХДАМИЈЕ" — — — — —	380
Веселиновић Драго: ПО ЗАПОВЈЕСТИ ДРУГА РОЦЕ ПО РАДИОСТАНИЦУ — — — — —	380
Јапунца Никола: КОМАНДАНТ ШЕСТЕ БРИГАДЕ НА НОСИЛИМА ДРУГЕ ЧЕТЕ ДРУГОГ БАТАЉОНА — — — — —	383
Марјановић Драго: СЈЕБАЊЕ НА ПОГИНУЛЕ ДРУГОВЕ — — — — —	385
Родић Милан и Светко: ПУШКОМИТРАЉЕСЦИ И БОМБАШИ ТРЕБЕ ЧЕТЕ ПРВОГ БАТАЉОНА — — — — —	385
Ступар Момчило: НА ИЗВИБАЧКОМ ЗАДАТКУ — — — — —	386
Бајалица Димитрије: НА РАПОРТУ — — — — —	388
Кончар — Јефтић Милка: СЈЕБАЊА НА РАТНЕ ДАНЕ И ШЕСТУ КРАЈИШКУ НОУ БРИГАДУ — — — — —	389
Никић Мара: У ПОДГРМЕЧКОМ ОДРЕДУ — — — — —	392
Дробац Душан: ЛАЗО ЧУЧКОВИЋ — — — — —	393
Јакшић Јово: У СУСРЕТ ГЛАВНОЈ ОПЕРАТИВНОЈ ГРУПИ ВРХОВНОГ ШТАБА НОВ И ПОЈ — — — — —	395
Вејиновић Вељко: ДРУГОВАЛИ СМО И СКОЈЕВАЛИ У VI БРИГАДИ — — — — —	403
Угреновић Проко: СМОТРА НА ДРАГНИЈ ПОДОВИМА — — — — —	407
Родић Светко: ПОЈЕШБУ ТЕ И СА БЛАТОМ (анегдота) — — — — —	408
Марјановић Драго: СЈЕБАЊЕ НА БОРБЕ ЧЕТВРТОГ БАТАЉОНА У ЉЕТО 1943. ГОДИНЕ — — — — —	408
Дробац Душан: НЕЗАБОРАВНИ ПУШКОМИТРАЉЕЗАЦ И ДРУГ БРАНКО НАРАНЦИК — — — — —	413
Станић Мирко: РАТНИ ПУТ РАТКА МАРЈАНОВИЋА — — — — —	415
Вејиновић Вељко: СЈЕБАЊЕ НА ИВУ ОРОЗА — — — — —	418
Бајалица Димитрије: МИБА ПРОЛЕТЕР — — — — —	422
Марјановић Драго: СЈЕБАЊЕ НА МИБУ МАРЈАНОВИЋА — — — — —	424
Дробац Душан: БИЛИ СУ ПУШКОМИТРАЉЕСЦИ У ТРЕБОЈ ЧЕТИ ДРУГОГ БАТАЉОНА — — — — —	427
Поповић Саво: ОСТАЛИ СУ МИ У НЕЗАБОРАВНОМ СЈЕБАЊУ — — — — —	429

Ковачевић Стево: УНИШТЕЊЕ ЧЕТНИЧКЕ ГРУПАЦИЈЕ ВОЈВОДЕ ПЛЕНАША — — — — —	433
Бабић Буро: НЕЗГОДЕ СА ЧЕТНИЧКИМ КАЈМАКОМ — — — — —	435
Вејићовић Никола: ПОКРЕТ У СУСРЕТ ГЛАВНОЈ ОПЕРАТИВНОЈ ГРУПИ АДАМОВИЋ ДУШАН: ТЕЖАК ПУТ И НЕВОЉЕ ДРУГЕ ЧЕТЕ ДРУГОГ БАТАЉОНА — — — — —	437
Јакшић Јово: СЈЕБАЊЕ НА КОМАНДИРА И КОМАНДАНТА БАТАЉОНА — — — — —	440
Ступар Момчило: УДАРНА ГРУПА БАТАЉОНА У САСТАВУ ПЕТЕ КРАЈИШКЕ НОУ ДИВИЗИЈЕ — — — — —	447
Марјановић Драго: СЈЕБАЊЕ НА БОГДАНА ВЕЈИЊОВИЋА — — — — —	448
Бокан Бранко: СА ПРВИМ БАТАЉОНОМ ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ БРИГАДЕ НА ИЗВОРУ РИЈЕКЕ САНЕ — — — — —	450
Бабић Буро: ПАРТИЗАНСКО БУРЕ, СТАРАЦ И ВУЛИНО ПРЕДАВАЊЕ — — — — —	452
Вукић Перо: ПОСЛЕДЊИ СУСРЕТ СА БРАТОМ — — — — —	453
Ступар Момчило: ПАТРОЛА НИЈЕ УСПОСТАВИЛА ВЕЗУ СА ДРУГОМ ЧЕТОМ — — — — —	455
Ступар Момчило: БОРБО СТУПАР ОБАВЉЕШТАЈНИ ОФИЦИР 2. БАТАЉОНА — — — — —	456
Бабић Буро: ЈАБУКА — — — — —	458
Илић Стево: ШЕСТА БРИГАДА У ДАЛМАЦИЈИ И СЈЕБАЊЕ НА ПАЛОГ ДРУГА — — — — —	460
Вукић Перо: ОКРШАЈ НА ПРОСТОРУ БЕЛЕ — — — — —	463
Дамјановић Бране: СЈЕБАЊЕ НА ОСЛОБОБЕЊЕ САНСКОГ МОСТА — — — — —	466
Капетановић Хајро: НЕОЧЕКИВАНИ СУСРЕТ У ТЕК ОСЛОБОБЕНОМ ГРАДУ — — — — —	468
Црномарковић Милаћ: САТ ЈЕ ОТКРИО ЗЛОЧИНЦА — — — — —	477
Јандрић Лука: СВЕТИЊА СПАВА — — — — —	478
Ступар Момчило: ОСЛОБОБЕЊЕ БУГОЈНА — — — — —	479
Јапунца Никола: ТРАМПА ЖДРЕБЕТА ЗА ДУХАН (Шкијџ) — — — — —	481
Бероња Симо: ПРЕЛАЗАК НА КОЗАРУ — — — — —	482
Миљковић Душан: ПОНОВО У ШЕСТОЈ КРАЈИШКОЈ НОУ БРИГАДИ — — — — —	484
Ступар Божо: ПРОЛЕТЕРИ И КОМАНДАНТ БАЊАЦ БОКО — — — — —	485
Бабић Буро: УНИШТЕН ХИТЛЕРОВ "ТИГАР" — — — — —	488
Радишић Драго: ПОСЛИЈЕ ПАРТИЈСКОГ КУРСА НА ДУЖНОСТИ ПАРТИЈСКОГ РУКОВОДИОЦА У ТРЕБЕМ БАТАЉОНУ — — — — —	489
Родић Милан: ОСТАО ЈЕ У НЕЗАБОРАВНОМ СЈЕБАЊУ — — — — —	491
Црномарковић Милан: КОМОРЦИЈА ЈАНКО — — — — —	494

III

1944. — 1945.

Јандрић Лука: БОРБЕНИ УСПЈЕСИ И ПРЕОКРЕТИ — — — — —	501
Вукић Милан: МОЈА ДЕСЕТИНА У ПРВОМ НАПАДУ НА БАЊУ ЛУКУ — — — — —	504
Бурић Рајко: СЈЕБАЊЕ ИЗ БОРБИ У БАЊОЈ ЛУЦИ НА НОВУ 1944. ГОДИНУ — — — — —	506
Родић Милан и Светко: ПОСЛЕДЊА БОРБА ПЕРЕ БУРГУЗА — — — — —	509
Јокић Триво: НЕЗАБОРАВЉЕНИ КОМЕСАР КОКАН — — — — —	510
Павић Милутин: ОСАМНАЕСТ РАНА И МОЈИ ДРУШВИ — — — — —	511
Пузигаћа Ранко: НА ПОЛОЖАЈИМА У БИШБАНИМА — — — — —	513
Родић Светко: ЧЕТА ЈЕ ОПКОЉЕНА — ИЗДАЈА — — — — —	516
Јапунца Никола: НАШОМ ТАКТИКОМ НЕПРИЈАТЕЉ НАС ЈЕ ИЗНЕ-НАДИО — — — — —	518
Радишић Драгомир: НЕПРИЈАТЕЉСКИ ДИВЕРЗАНТ НИЈЕ УСПИО — — — — —	520
Јандрић Лука: НЕДОВРШЕНА ПРИЧА — — — — —	521
Црномарковић Милан: ТРЕБИ БАТАЉОН У НАПАДУ НА ПРИЈЕДОР — — — — —	524
Ступар Божо: КАКО СМО ОБОРИЛИ АВИОН — — — — —	526
Јапунца Никола: ЗАРОБЉЕНИ НЈЕМАЦ У ШТАБУ БАТАЉОНА — — — — —	528
Аничкић Богдан: СЈЕБАЊА НА ПОГИНУЛЕ ДРУГОВЕ — — — — —	529
Миљковић Душан: ЧЕТВОРИЦА ИЗ ШЕСТЕ БРИГАДЕ НА ПУТУ ЗА СССР — — — — —	531
Јапунца Никола: РАЗБИЛИ СМО МИЛИЦИЈУ ЈАГЕ ЧАВЛОВИЋА — — — — —	538

По причању Лазара Шушњице написао Гајановић Перо: ЖИВ САМ И ЗДРАВ, А ВИ ПОГЛЕДАЈТЕ КОГА НОСИТЕ — — — — —	541
Радишић Драгомир: ОСВОЈИЛИ СМО БРИГАДНУ ПРЕЛАЗНУ ЗАСТАВУ	542
Агбаба Бранко: НЕВЕНКА — — — — —	543
Вукић Перо: ПРВИ ИЗВИБАЧКИ ЗАДАТАК — — — — —	546
Јапунца Никола: НЕОЧЕКИВАНИ СУСРЕТ ДРУГОГ БАТАЉОНА СА ДЕЛЕГАЦИЈОМ КОМСОМОЛА СССР — — — — —	547
Ковачевић Стево: БОРБЕ ПРВОГ БАТАЉОНА ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ БРИГАДЕ У ТОКУ СЕДМЕ НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ОФАНЗИВЕ — — — — —	551
Одић Славко: ШЕСТА КРАЈИШКА БРИГАДА У ДРВАРСКОЈ ОПЕРАЦИЈИ	556
Вукић Милан: НА ИЗВРШЕЊУ ЗАДАТКА — — — — —	579
Поповић Саво: СЈЕБАЊЕ НА 25. МАЈ 1944. ГОДИНЕ И МОЈ ПОСЛЕДЊИ СУСРЕТ СА КОМАНДАНТОМ КАЈОМ — — — — —	58 ¹
Бркић Раде: ЗАСЈЕДА НА КОМУНИКАЦИЈИ БОСАНСКИ ПЕТРОВАЦ — ОШТРЕЉ ЈУНА 1944. ГОДИНЕ — — — — —	584
Јокић Триво: ЗАСЈЕДА НА ОШТРЕЉУ — — — — —	585
Петровић Раде: БИО ЈЕ ПОНОС ЧЕТЕ — — — — —	586
Бркић Раде: ЗАСЈЕДА КОД МЕДЕНОГ ПОЉА — — — — —	588
Медић Борислав: СА ТРЕБИМ БАТАЉОНОМ У БОРБИ НА МЕДЕНОМ ПОЉУ (ЈУНА 1944.) — — — — —	589
Петровић Раде: БОРБЕ, НАПОРИ И ИСКУШЕЊА БОРАЦА ДРУГОГ БАТАЉОНА У СЕДМОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКОЈ ОФАНЗИВИ — — — — —	593
Илић Стево: ПОСЛИЈЕ НАПАДА НА БОСАНСКИ ПЕТРОВАЦ НА ЛИЈЕЧЕЊУ У ИТАЛИЈИ — — — — —	599
Гајановић Перо: УДАРНА ГРУПА ПРВОГ БАТАЉОНА У НАПАДУ НА ПРИЈЕДОР 6. СЕПТЕМБРА 1944. ГОДИНЕ — — — — —	601
Бајалица Димитрије: КОМАНДАНТОВ ИЗВЈЕШТАЈ (анегдота) — — — — —	602
Милуш Милан: СЈЕБАЊЕ НА ПРОБОЈ ОДБРАНЕ ПРИЈЕДОРА — — — — —	603
Црномарковић Милан: И ДАЉЕ У СТАРИМ ЦИПЕЛАМА — — — — —	604
Црномарковић Милан — Крљо: СЈЕБАЊЕ НА МАРКА ЗОРИБА — — — — —	605
Бркић Раде: ПРОБОЈ НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ОДБРАНЕ ПРИЛИКОМ ОСЛОБОБЕЊА ПРИЈЕДОРА — — — — —	607
Илић Стево: МАРКО ЗОРИБ — — — — —	609
Студен Мирко: СЈЕБАЊЕ НА ОСЛОБОБЕЊЕ РУДНИКА ЉУБИЈЕ — — — — —	610
Планчић др Војислав: РАД У САНИТЕТУ ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ БРИГАДЕ	612
Ребула Борис: ПРЕДАЈА ГАРНИЗОНА ИВАЊСКЕ — — — — —	614
Вукић Перо: ПРЕДАЈА БОЈНЕ ИЗ ИВАЊСКЕ — — — — —	617
Бајалица Димитрије: КОМАНДАНТ, ОБАВЈЕШТАЈАЦ И КУРИР — — — — —	618
Бркић Раде: ЛИКВИДАЦИЈА НЕПРИЈАТЕЉСКОГ УПОРИШТА „ЦИТАДЕЛА“ У БАЊОЈ ЛУЦИ СЕПТЕМБРА 1944. ГОДИНЕ — — — — —	619
Јапунца Никола: 1) СИНОВАЦ РАЗОРУЖАО СТРИЦА ДОМОБРАНА, 2) У РАТУ СЕ СВАШТА ДЕШАВА И 3) СПАСАО НАС ДОМОБРАН — — — — —	622
Поповић Саво: СА ШЕСТОМ БРИГАДОМ У ДРУГОЈ БАЊАЛУЧКОЈ ОПЕРАЦИЈИ — — — — —	624
Јапунца Никола: ЗАПАЛИСМО ЗГРАДУ БАЛОВИНЕ — — — — —	628
Раковић Тома: НА ДУЖНОСТИ КОМАНДИРА ДОМОБРАНСКЕ САТНИЈЕ	630
Јапунца Никола: ПАКАО НА КЛАШНИЦАМА — — — — —	631
СБ: НА СТРАЖИ — — — — —	634
Беслаћ Гојко: СЈЕБАЊЕ НА ТРАВНИЧКУ ОПЕРАЦИЈУ — — — — —	635
Црномарковић Милан — Крљо: БОРБА ЗА ТРАВНИК — — — — —	640
Гојић Драго: СЈЕБАЊЕ НА ОСЛОБОБЕЊЕ ТРАВНИКА — — — — —	641
Карасијевић Драго: МОЈИ ДОЖИВЉАЈИ ПРВА ЧЕГИРИ ДАНА КАО КОМЕСАРА ЧЕТВРТОГ БАТАЉОНА ШЕСТЕ БРИГАДЕ — — — — —	644
Медић Борислав: У БОРБИ НА ТРАВНИКУ 20. ОКТОБРА 1944. ГОДИНЕ	654
Бурић Рајко: ГАЗИЛИ СМО КРОЗ ХЛАДНУ ВОДУ р. БИЛЕ — — — — —	656
Планчић др Војислав: У УДАРНОЈ ГРУПИ БАТАЉОНА ЧЕТВРТЕ ДИВИЗИЈЕ — — — — —	657
СБ: НАПАД НА НЕМИЛУ — — — — —	659
Поповић Саво: НА ПРОСЛАВИ ОКТОБАРСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ ПРИМИЛИ СМО КОРПУСНУ ПРЕЛАЗНУ ЗАСТАВУ — — — — —	662

Капетановић Шемсо: ФУДБАЛСКА УТАКМИДА ИЗМЕЂУ ШЕСТЕ И ЈЕДАНАЕСТЕ БРИГАДЕ У ХАН КОМПАНИЈИ — — — — —	664
Родић Милан: ПРЕЛАЗАК ПРЕКО р. БОСНЕ — — — — —	665
Вржина Милан: ШТА НЕШ ТИ ТУ? — — — — —	667
Аничкић Богдан: СЈЕБАЊЕ НА ПРЕЛАЗАК ПРЕКО р. БОСНЕ И МОЈЕ РАЊАВАЊЕ — — — — —	669
Балабан Бранко: НАПАД НА РАДИНА БРДО — — — — —	670
Беслаћ Гојко: СЈЕНАЊЕ НА ПРЕЛАЗ ПРЕКО р. БОСНЕ — — — — —	672
СБ: НАПАД НА ВОЗ — — — — —	675
Црномарковић Обрад: НА ЗАДАТКУ ПО ПОСЉЕДЊЕМ НАРЕБЕЊУ КОМАНДАНТА ДУШАНА КОШУТИБА — — — — —	677
Вржина Милан: СПАСИО МЕ ДРУГ САВО — — — — —	677
Гајановић Перо: ТРОЛИЦА ОДВАЖНИХ — — — — —	679
Поповић Саво: ИЗ ДОЛИНЕ РИЈЕКА БОСНЕ И ЛАШВЕ ОДРЖАВАЛИ СМО ВЕЗЕ СА ПОДГРМЕЧОМ — — — — —	681
Балабан Бранко: БОРБА ЗА КОТУ 778 И ГУЧУ ГОРУ — — — — —	683
Вукић Перо: КАКО ЈЕ ЗАРОБЉЕН ШТАБ НЈЕМАЧКЕ БОРБЕНЕ ГРУПЕ „ЕБЕРЛАЈН" — — — — —	685
Јапунца Никола: ЈУРИШ БОЛНИЧАРКЕ ЗОРЕ — — — — —	687
Јокић Триво: НАПАД НА КАКАЊ — — — — —	688
Милиновић Буро: НЕКОЛИКО РАТНИХ ДАНА У ШЕСТОЈ КРАЈИШКОЈ НОВ БРИГАДИ — — — — —	689
Вукић Перо: САРАЈЕВО — БЕРЛИН — — — — —	691
Шушњица Лазар: БОРБЕ ПРВОГ БАТАЉОНА У ЗАВРШНИМ ОПЕРАЦИЈАМА КОД КАРЛОВЦА И У БРЕЖНИЧКО-КРШКОЈ КОТЛИНИ — — — — —	693
Бурић Рајко: СКИНУО САМ И ЗАПЛИЈЕНИО УСТАШКУ ЗАСТАВУ — — — — —	696
Леви Мориц: ШЕСТА КРАЈИШКА БРИГАДА У БОРБАМА ЗА ОСЛОБОБЕЊЕ КАРЛОВЦА И У КРШКО-БРЕЖИЧКОЈ КОТЛИНИ — — — — —	697
Вукић Перо: ОКРШАЈ НА ВИНИЦИ — — — — —	701
Бокан Бранко: СНИМАК ПОСЛЕДЊЕ БОРБЕ ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ БРИГАДЕ — — — — —	703
Дубљевић Блажо: СА КРАЈИШНИЦИМА ОД САРАЈЕВА ДО ЗИДАНОГ МОСТА — — — — —	705
Бокан Бранко: БРИГЕ ПОБЈЕДНИКА — — — — —	709

IV

ОСТАЛИ ПРИЛОЗИ (о борцима Бригаде)

Народни хероји — фотографије са легендама — — — — —	713
Истакнути руководиоци — преминули после НОР-а — — — — —	719
Леви Мориц: ПРВИ КОМАНДАНТ БРИГАДЕ — — — — —	719
Капетановић Хајро: НАШ РАТНИ ДРУГ ПЕТАР ВОЈНОВИЋ — — — — —	722
Ковачевић Стево: МИХАЈЛО ШКУНДРИН — РАДНИК РЕВОЛУЦИОНАР — — — — —	728
Поповић Саво: НАША БОСА — — — — —	736
СПИСАК РАТНОГ КАДРА ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ НОУ БРИГАДЕ 1942—1943. — — — — —	739
СПИСАК БОРАЦА ШЕСТЕ КРАЈИШКЕ НОУ БРИГАДЕ КОЈИ СУ ПРЕЖИВЈЕЛИ НАРОДНООСЛОБОДИЛАЧКИ РАТ — 1945. — — — — —	747

